

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 189

Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran

Sessió 3, dimecres 13 de febrer de 2019

Presidència de la I. Sra. Carmen de Rivera i Pla

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença d'una representació de Comissions Obreres 357-00274/12	3
Compareixença d'una representació de la Unió General de Treballadors 357-00275/12	8
Compareixença d'una representació de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya 357-00277/12	18
Compareixença d'una representació de la Plataforma Unitària de la Gent Gran 357-00278/12	23
Compareixença d'una representació del Consell de la Gent Gran de Catalunya 357-00315/12	24

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 3 de la CEPMIQUAG

La sessió de la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran (CEPMIQUAG) s'obre a dos quarts de quatre de la tarda i onze minuts. Presideix Carmen de Rivera i Pla, acompanyada de la vicepresidenta, Najat Driouech Ben Moussa, i de la secretària, Eva Granados Galiano. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Elisabeth Valencia Mimbrero, pel G. P. de Ciutadans; Raül Moreno Montaña, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Marta Ribas Frías, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem.

Assisteixen a aquesta sessió els representants de Comissions Obreres Helena Motos Hervás, Ghassan Saliba i Ramon Pla Marcos; el secretari general de la Unió de Jubilats i Pensionistes de la Unió General de Treballadors, Manuel Gómez Ramírez, acompanyat del secretari d'organització, Florencio Cepero Hernández; el president de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya (FATEC), Josep Carné i Teixidó, acompanyat del vicepresident, Ramon Tubella i Puig; el coordinador de la Plataforma Unitària de la Gent Gran, Josep Guinot i Mauchan, i el president de la Comissió Executiva del Consell de la Gent Gran de Catalunya, Josep Muntaner Vidal, acompanyat de la membre de la comissió executiva Mercè Mas Quintana.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de Comissions Obreres davant la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran (tram. 357-00274/12). Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació de la Unió General de Treballadors davant la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran (tram. 357-00275/12). Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran. Compareixença.

3. Compareixença d'una representació de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya davant la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran (tram. 357-00277/12). Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran. Compareixença.

4. Compareixença d'una representació de la Plataforma Unitària de la Gent Gran davant la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran (tram. 357-00278/12). Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran. Compareixença.

5. Compareixença d'una representació del Consell de la Gent Gran de Catalunya davant la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran (tram. 357-00315/12). Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran. Compareixença.

La presidenta

Bona tarda a tothom. Benvinguts a aquesta comissió, que és una comissió d'estudi per a les polítiques per al millorament de la qualitat de vida de la gent gran.

Compareixença d'una representació de Comissions Obreres

357-00274/12

La vostra compareixença és molt important, i per això ha estat la primera que vam decidir, perquè vosaltres coneixeu de primera mà els problemes del sector. Llavors, jo no dic res més, i comencem la compareixença amb la senyora Helena Motos, que ve... *(Veus de fons.)* Doncs té la paraula el senyor Ramon Pla, de Comissions Obreres. Gràcies.

Ramon Pla Marcos (representant de Comissions Obreres)

Bé; gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la Federació de Pensionistes i Jubilats de Comissions Obreres de Catalunya agraïm que se'ns hagi convocat per exposar la nostra opinió i visió sobre els problemes de la gent gran.

La gent gran, els majors de seixanta-cinc anys, som avui el 20 per cent de la població, i diuen les previsions estadístiques que el 2031 serem el 25,6 per cent. No tenim el lloc que ens pertoca en aquesta societat, que nosaltres, amb el nostre treball individual i col·lectiu, hem anat construint. La crisi econòmica, que començà el 2008, ha empobrit la major part de la població, mentre els poders econòmics i les grans fortunes s'han enriquit encara més, segons diuen els informes d'Intermón Oxfam, Càritas, Creu Roja i d'altres.

Viure més anys és un motiu de satisfacció, però al mateix temps requereix més atencions i serveis els darrers anys de la nostra vida. Com més necessitats estem de serveis socials, més empitjoren els que existeixen, fruit de les retallades pressupostàries dels governs de l'Estat i de Catalunya. Avui cal fer cua per visitar el metge de capçalera, primera instància de la sanitat pública, i augmenten constantment les llistes d'espera per als especialistes, per a proves de diagnòsi i per a intervencions. El nostre sistema públic no ha acabat col·lapsant-se per la professionalitat i dedicació dels seus professionals.

Hem vist recentment que els metges s'han mobilitzat, també, com altres col·lectius, en demanda de més temps per atendre els seus pacients i un augment de les plantilles, que el Govern de la Generalitat ha reduït de forma dràstica els darrers temps.

Les retallades a la dependència dels dos governs deixen sense assistència necessària milers de persones. El Govern de l'Estat sols hi aporta un 18 per cent del 50 per cent que li correspon. A casa nostra, un 23 per cent de les persones viuen per sota del llindar de la pobresa; aquesta xifra és superior en les dones i entre la gent de més de seixanta-cinc anys.

El creixement de beneficiaris de la Llei de dependència en tot l'Estat ha estat del 10,21 per cent, però a Catalunya, del 9,65 per cent, és a dir, un 0,56 per cent per sota de la mitjana espanyola. L'aplicació de la Llei de dependència a Catalunya està al darrere de la resta de les comunitats autònomes –només ens guanya Canàries–, tant en la proporció de beneficiaris com en el temps de tramitació dels expedients.

L'indicador de renda de suficiència de Catalunya, creat per la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic –article 15: «Valoració, situació de necessitat i indicador de renda de la suficiència»–, és la base per rebre determinades prestacions, beneficis i serveis públics. Està congelat per part del Govern de la Generalitat des del 2010.

En el seu inici, l'indicador de renda de suficiència de Catalunya era un 6,4 per cent superior a l'IPREM, indicador públic de renda d'efectes múltiples de l'Estat. Això era per compensar el diferencial de renda respecte a la mitjana espanyola. Avui aquest indicador de renda de suficiència de Catalunya és inferior al llindar de pobresa de Catalunya en 2.128 euros a l'any. Creiem que hauríem de canviar-li el nom i dir-ne «indicador de renda de Catalunya».

Recentment, un estudi del nostre sindicat subratllava que, en el percentatge total del pressupost dedicat a sanitat, Catalunya és la comunitat que hi dedica menys diners de totes les comunitats de l'Estat. Un estudi també del nostre sindicat destaca que Catalunya és la comunitat que té menys places de residències públiques per habitant de tot l'Estat.

Cal dedicar, creiem, més diners a la sanitat pública i a la dependència. Tenim marge per fer-ho. Espanya està un 6 per cent per sota de la mitjana europea en la recaptació d'impostos. Catalunya pot recaptar més impostos, té competències per a això –més impostos a les grans fortunes, que són els que tenen els diners. No podem fer el contrari, no podem rebaixar-los, com es va fer eliminant l'impost de succes-

sions, que, segons alguns càlculs, representa uns 450 milions d'euros a l'any. No val dir: «No tenim diners» i anar eliminant impostos als rics.

Els pressupostos de l'Estat presentats al Congrés dels Diputats per a 2019 contemplen una millora important de la despesa social. Hi ha partides per cobrir aspectes que acabem de relacionar. No entenem que hi hagin dubtes per donar-los suport. No compartim que es facin servir altres temes polítics i territorials necessaris –que nosaltres en molts casos compartim– per rebutjar-los. Els governs hi són per governar, i han d'atendre les necessitats bàsiques dels seus ciutadans. Com tots sabem, sembla ser que aquest matí s'han rebutjat, eh?, a partir de les esmenes a la totalitat, aquests pressupostos generals de l'Estat.

No tenir pressupostos tampoc a Catalunya fa impossible el funcionament normal de les institucions catalanes. Demanem uns pressupostos socials tant a Espanya com a Catalunya.

Lamentem, en el tema de pensions, que hi hagi una norma legal d'àmbit estatal que torna a colpejar una de les franges de població més feble, com som la gent gran, en el sentit que limita la complementació de les pensions no contributives a través de la renda garantida en un 25 per cent, cosa que perpetua la pobresa. Creiem que calen recursos per donar resposta a les persones grans maltractades, de la mateixa manera com s'aborden necessàriament la violència de gènere i el maltractament infantil.

La gent gran estem contribuint a la cohesió social ajudant amb les nostres pensions a les mancances de moltes de les nostres llars familiars colpejades per la crisi, cobrint les deficiències de l'estat de benestar. El nostre sindicat participem en la celebració de la V Convenció de la Gent Gran que organitza l'Ajuntament de Barcelona, i també en el VIII Congrés de la Gent Gran de Catalunya, organitzat pel Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. Creiem que no s'està afrontant amb serietat l'envelliment de la població; cal una estratègia clara i ferma per part del Govern de Catalunya.

Dèiem que els catalans i catalanes majors de seixanta-cinc anys som el 20 per cent de la població, però també som el 25 per cent del cens electoral, i som la franja d'edat que més participa en totes les eleccions. Això, senyores diputades i senyors diputats, cal que vostès no ho oblidin mai. Hem sortit al carrer per defensar el nostre sistema públic de pensions i hem aconseguit parcialment allò que reivindicàvem. No tinguin cap dubte que sortirem al carrer altra vegada per defensar els nostres serveis sanitaris i socials. Continuarem fins a recuperar els drets perduts des del 2008, a l'inici de la crisi econòmica, partint del principi de que el nostre desenvolupament social s'ha de correspondre amb el nostre desenvolupament econòmic.

Fins aquí la meua intervenció. La companya continuarà complementant-la.

La presidenta

Gràcies, senyor Pla. Té la paraula la senyora Helena Motos.

Helena Motos Hervás (representant de Comissions Obreres)

Bona tarda a tots, i gràcies també per convidar-mos. I jo, per continuar en la línia que la gent que em coneix..., ja és característica, quan se mos va convocar a aquesta comissió posava que era una mica per col·laborar amb les polítiques per millorar la qualitat de vida de la gent gran que s'haurien de desenvolupar durant tota aquesta legislatura. Clar, jo no sé quant durarà la legislatura, però a les comissions..., quan se parla de fer una comissió fa una mica de por, perquè a vegades el que vol dir és: «*Esto está en la comisión, esto está en la comisión.*» Esperem que no sigui el cas, i, per tant, doncs, bé, que sigui operativa i que vagi bé.

Llavors, jo em centraré una mica en explicar el de sempre, que el 6,10 per cent de la població, o sigui, més que tota la població de les Terres de Ponent i Pirineus, tenen vuitanta... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) Esto ¿qué es? (*Veus de fons.*) Ah, un chivato. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Perdoni, senyora Motos. Si pot...

Helena Motos Hervás

Ah, puc continuar?

La presidenta

Sí, sí.

Helena Motos Hervás

Gràcies. El 6,10 de la població, dades de l'Idescat del 2018, té vuitanta anys o més. Això què vol dir? Que anem tard. Que anem tard en implementar polítiques de la dependència; que anem tard en replantejar-mos el model de la dependència de gent gran. Anem tard. Per tant, les mesures que s'han de prendre són bastant urgents, encara que no ho sembli. Últimament és un sector de la població que ha estat més..., a veure, que se li ha donat més veu, per diferents vessants, però s'ha de treballar, aquest tema.

També és un sector que serà el que més creixement d'ocupació tindrà els propers anys. Però, *ojo*, aquest creixement d'ocupació ha de ser de qualitat. No s'hi val a començar a fer cursos del SOC de tres-centes hores i escaig una altra vegada perquè persones que no tenen ni vocació ni potser els interessa aquest sector, que és molt sensible i molt delicat, estiguin treballant, i després tenim els problemes que tenim. Per tant, no es tracta de fer cursos perquè la gent pugui treballar, sinó que sigui una ocupació reconeguda professionalment. O sigui, en aquest sentit anem enrere, molt molt enrere.

També entenem que des de l'Administració no hi ha uns ítems de qualitat per a aquelles empreses que volen entrar com a operadors en aquest sector. Sabeu que la gran majoria dels operadors són privats, són empreses mercantils; per tant, amb ànim de lucre. Inclús moltes vegades..., les fundacions estan creixent moltíssim; per tant, no és que tinguin directament ànim de lucre, però sí indirectament, perquè el que fan és créixer... I no hi ha uns ítems de qualitat ni tan..., si és que se'ls demanen moltes vegades auditories econòmiques. Per tant, en funció de com sigui l'operador, té més o menys marge de benefici, i, per tant, és menys qualitat tant cap als treballadors –n'hi ha moltes que incompleixen el mínim de conveni que hi ha– com cap a la prestació que es dona als usuaris, que és molt més important.

Per tant, en això sí que és urgent donar-hi el tomb, i que quan se fa una acreditació d'aquests centres, quan se facin les acreditacions, si és que se fan, que es tinguin aquests ítems de qualitat. I que se reforci la inspecció; fonamental: la inspecció cal reforçar-la.

Després, la precarització. Ara també sembla que tots nos hem posat una mica les piles, inclús les mateixes patronals –que em pensava que avui hi serien, però bé–, en el sentit de que les persones no s'hi queden, els treballadors no es queden fixats al sector, hi ha una rotació molt alta de treballadors. I això, evidentment, va en detriment de la prestació que es dona i de la qualitat de la prestació que s'està donant.

Per tant, el que demanem és que se reconeguim com a professionals del sector. No per ser dones..., com he dit sempre, cuidar no és una professió, sinó que és un ADN; per tant, s'ha de dignificar aquesta professió.

I, després, l'altre dia parlàvem amb les patronals i ens deien: «Bé, és que s'ha d'intentar que entrin homes també en aquest sector.» Dic: «Home, m'agradaria, perquè possiblement acabaríem cremant rodes a les portes», però el problema és que no es quedaran amb aquests salaris de vuit-cents euros i quaranta hores setmanals.

Estem tractant amb persones, i penseu que ara mateix el conflicte que hi ha en moltíssimes residències, especialment les públiques de gestió indirecta, és per la manca de control. La posició de l'Administració, de: «Ah, és que és una altra empresa, nosaltres no hi tenim res a veure»..., sí, hi tenen a veure i tenen responsabilitat directa en el que es fa: tenen responsabilitat directa en com se tracta els treballadors,

tenen responsabilitat directa en l'índex d'absentisme i tenen responsabilitat directa en el compliment dels mínims de conveni i dels recursos materials destinats a residents. Sí que hi tenen responsabilitat, com tenen responsabilitat en fiscalitzar el marge de benefici que té cada una d'aquestes empreses. Sí que hi tenen responsabilitat, perquè al final són diners de tots, i tots hi hauríem de poder dir la nostra, en aquest tema.

Després, també, en el tema que ha dit el company, del maltractament, sí que és veritat que caldria donar-hi un tomb, perquè cada vegada s'està donant molt més, aquest tema de maltractament, i poder, doncs..., algun telèfon. Perquè amb la canalla ho tenim molt clar: en el tractament de la canalla tothom..., tal; en la violència de gènere, també. Però hi ha molta violència dintre de les llars i cap a la gent gran. Per tant, sí que els demanem especial sensibilització. I és una cosa que tampoc no costa tant de fer, posar un telèfon perquè es pugui trucar o que qualsevol veí pugui trucar perquè...: «Mira, la senyora que viu a tal "puesto" fa cinc dies que no la veig.» I així no nos trobarem gent també morta als domicilis perquè estan sols o perquè hi ha gent que fa un mes que no surt de casa perquè no pot baixar les escales. Per tant, això és una feina de tots.

I respecte a això, també caldria unificar una mica..., fer més eficients tots els recursos que hi ha. És a dir, tenim treballadors socials a l'àmbit sanitari, a primària, que serien els primers que podrien fer aquesta detecció; tenim treballadors socials d'ajuntament, que també; després tenim les possibles associacions de veïns i tal, i els mateixos veïns. I s'haurien de fer campanyes de sensibilització perquè entre tots tinguéssim cura..., la part més oficial, de la detecció precoç, i la part de veïns i tal, de fer-mos una mica corresponsables de la solitud que pateixen moltes d'aquestes persones grans, perquè això anirà a més, ja que les unitats familiars ja no tenen la protecció dels fills, com hi havia abans.

Després, també, l'altre dia, al Parlament, el conseller Chakir –no sé si ho pronuncio bé, eh?...– va comentar que abocarien 750.000 euros per fer més valoracions. Home, des del nostre punt de vista, les llistes d'espera no es solucionen fent més valoracions. Perquè sí que és veritat que reduir el nombre de valoracions que tinc pendents, però si no activo el pagament d'aquestes valoracions no servirà absolutament de re. O sigui, no servirà de re, seran diners que generaran més llistes d'espera de cobrament; no de valoració, però sí de cobrament. Per tant, potser també caldria donar un tomb a unificar les valoracions. Perquè moltes d'aquestes persones van a la valoració de minusvàlidesa, valoració de dependència, vull dir que al final estan donant tombos per molts «puestos», i potser caldria ser una mica més eficient i aprofitar els recursos. Però no nos solucionaran cap tipus de problema, aquestos 750.000 euros.

Per altra banda, també cal tornar a recuperar i a incrementar les prestacions econòmiques vinculades; és molt important, perquè al final són una ajuda per poder ocupar places que de moment són privades, però que ajudarien econòmicament a poder accedir-hi. Aquí a Barcelona em sembla que esteu en quatre anys de llista d'espera; és una barbaritat, és realment una barbaritat. Jo..., al lloc d'on vinc en tenim dos i ja me sembla molt; doncs quatre anys és terrible. I dic que anem tard perquè això que ara són quatre anys, si no hi posem remei..., d'aquí a dos anys estarem parlant de sis i set anys.

Després, també, si m'ho permeteu, caldria donar un tomb al model –*voy acabando*. És a dir, imaginem-mos qualsevol de nosaltres, quan tinguem una necessitat d'aquest tipus..., si mos imaginem en una macroinstitució o mos imaginem més en unitats de convivència on se respecti més la nostra llibertat, la nostra intimitat, la nostra..., d'acord? Vull dir, una mica donem un tomb també a quin model seria més adient de cara al futur.

Gràcies, eh? I disculpeu l'extensió.

La presidenta

Gràcies, senyora Motos.

Compareixença d'una representació de la Unió General de Treballadors 357-00275/12

A continuació li donem la paraula al senyor Gómez.

Manuel Gómez Ramírez (secretari general de la Unió de Jubilats i Pensionistes de la Unió General de Treballadors)

Bona tarda. Bé, la UGT de Catalunya... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Sí, té un micro allà...

Manuel Gómez Ramírez

Perdó, perdó. La UGT de Catalunya volem, primer de tot, reivindicar l'esforç i la generositat amb els quals el collectiu de la gent gran ha contribuït a la construcció del nostre estat del benestar. El nostre sindicat és conscient de la importància que constitueixen les persones grans en la nostra societat. Podríem dir que ja són un col·lectiu a considerar només pel fet que, amb més d'1.400.000 persones, representen el 18,7 per cent del total de la població catalana.

Però, a més, la rellevància d'aquest col·lectiu també hi és pel paper tan important que han tingut per defensar els drets socials i que avui han demostrat que encara tenen, quan són els primers en sortir al carrer per defensar els drets del seu col·lectiu i de generacions futures. La seva força i persistència han estat el que ha aconseguit, per exemple, aturar que les pensions es revalorin d'una manera injusta. És per això que agraïm aquesta invitació a comparèixer avui aquí al Parlament, en la que volem reflexionar sobre la situació i les necessitats de les persones grans per permetre millorar la seva qualitat de vida.

Els reptes ja els tenim davant mateix, els coneixem des de fa anys. La nostra societat s'envelleix a gran velocitat, i aquest procés està, a més, deixant moltes persones grans vivint soles. De manera paral·lela, la vulnerabilitat econòmica i social de les persones grans també augmenta. Segons dades de l'Enquesta de condicions de vida a Catalunya, el 2017 gairebé 210.000 persones de seixanta-cinc anys i més vivien en una situació de risc de pobresa. Segons l'Enquesta de la seguretat pública de Catalunya, el 90,2 per cent de les persones grans que han sofert un maltractament no ho han denunciat, segurament perquè en moltes ocasions aquests es produeixen en entorns pròxims. Segons el darrer dictamen de l'Observatori de la Dependència de l'Associació Estatal de Directors i Gerents en Serveis Socials d'Espanya, Catalunya és la comunitat autònoma amb la major taxa de desatenció de persones en situació de dependència: 371 persones desateses cada mil persones amb dret a prestació o/i servei. Des de l'aprovació de la Llei de la dependència no s'han pogut valorar 55.444 sol·licituds per caducitat, desistiments i defuncions. I pels mateixos motius no se n'han pogut valorar 246.280 del Programa individual d'atenció a les persones en situació de dependència, el PIA. Segons dades de l'Estadística econòmica dels centres i les entitats de serveis socials, l'any 2014 més de 62.000 persones de seixanta-cinc i més anys estaven institucionalitzades en una residència o centre de dia.

La insuficiència de recursos públics que es dediquen a l'atenció de la gent gran s'evidencia amb les següents dades: només el 20,8 per cent de centres per a la gent gran són de titularitat pública, però, a més a més, el personal assalariat dels centres de gent gran és el pitjor remunerat de tots els centres de serveis socials i el que presenta un grau més alt d'inestabilitat laboral.

Per tot plegat, la UGT de Catalunya reclamem que les polítiques relacionades amb les persones grans siguin una prioritat en les agendes polítiques i que així es demostrï en les partides pressupostàries que han d'assegurar el benestar i els drets de les persones grans. Els darrers anys les persones pensionistes i jubilades de la UGT de Catalunya hem exigit unes pensions dignes i una millora de la qualitat de vida amb reivindicacions que ens han portat al carrer, i que continuarem fent si

veiem que les nostres demandes no es materialitzen, i sortint al carrer també ens hem visualitzat.

El nostre col·lectiu ha estat molt afectat per les polítiques de retallades, i en conseqüència també hem arrossegat les nostres famílies, ja que moltes vegades les pensions han suposat la principal font d'ingressos de moltes llars durant aquests anys de crisi. Per això és tan important per nosaltres garantir unes pensions adequades i que aquestes mantinguin la capacitat adquisitiva durant tota la vida de les persones pensionistes.

Les pensions no són la nostra única reivindicació. Una de les nostres prioritats és la defensa del sistema per a l'autonomia i l'atenció a la dependència. Han passat més de deu anys, i l'insuficient nivell de finançament públic no està permetent el desplegament total d'aquesta llei.

El passat divendres 28 de setembre, la Unió de Jubilats i Pensionistes de la UGT de Catalunya va participar en les mobilitzacions en defensa dels seus drets que es van convocar arreu de l'Estat. A Barcelona ens vam concentrar davant la Delegació del Govern, on es va fer entrega i lectura d'un manifest amb les principals reivindicacions de les persones grans. D'aquesta manera ens vam voler sumar a la celebració de l'1 d'octubre, el Dia Internacional de les Persones Grans, per reclamar al Govern de l'Estat i als poders públics en general que posin fi a les reformes i a les retallades que han empobrit el col·lectiu de la gent gran.

Entre les reivindicacions, vam demanar que es possessin en marxa les mesures necessàries per garantir la sostenibilitat del sistema públic de pensions; assegurar el manteniment del poder adquisitiu de les pensions establint un sistema anual de la revisió basat en l'IPC; derogar les retallades en matèria sanitària que repercuteixen amb més contundència sobre les rendes més baixes i les persones de més edat; garantir l'accés a la prestació farmacèutica que necessiten sense restriccions ni recopagaments; completar definitivament la implantació de la Llei de la dependència de manera que es garanteixi l'atenció de les persones que tenen aquest dret en termes de qualitat i suficiència.

Instem el Govern de la Generalitat a que treballi conjuntament amb els agents socials per crear la llei de la gent gran, tal com el 2016 va aprovar la Moció 46/XI del Parlament de Catalunya, sobre les polítiques per a la gent gran, on es reconegui el paper de la gent gran en la societat, es combatin els prejudicis i les discriminacions per raó d'edat i es protegeixin els drets de les persones grans.

En definitiva, volem que totes les persones grans tinguin garantits els seus drets i puguin accedir als recursos que necessiten, i, per tot plegat, exigim als poders públics que inverteixin en l'atenció de la gent gran i facin una aposta clara per la prestació dels serveis públics de qualitat i per garantir el seu benestar.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Gómez. Té el torn de paraula el senyor Florencio Cepero.
Gràcies.

Florencio Cepero Hernández (secretari d'organització de la Unió de Jubilats i Pensionistes de la Unió General de Treballadors)

Bona tarda. Aviam, jo seré molt breu, perquè en principi el document aquest que hem fet la UGT l'havíem de llegir tots dos, i li demano disculpes al meu company, que l'ha hagut de llegir tot, perquè m'he deixat les ulleres, amb la qual cosa (*l'orador riu*) no m'hi veia.

Dit això, només vull afegir que espero que aquesta comissió realment serveixi per a alguna cosa, no per passar el temps; o sigui, que les reivindicacions que fem realment vagin endavant i s'estudiïn bé.

Res més.

La presidenta

Gràcies, senyor Cepero. Hi ha hagut un problema i el senyor Ghassan Saliba no... *(Veus de fons.)* No intervindrà? *(Veus de fons.)* D'acord, doncs; gràcies.

Comencem amb el torn de preguntes per als compareixents. *(Veus de fons.)* Sí, començo jo i no em moc de... *(Pausa.)*

La vicepresidenta

Ara té el torn de paraula la diputada Rivera, de part del Grup de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, vicepresidenta. Bueno, en primer lugar, queríamos agradecer su comparecencia. Ya les he dicho al principio de la sesión que para nosotros era importante su comparecencia, porque entendemos que tienen, los dos sindicatos, una visión importante tanto de las personas de la tercera edad como del sector del cuidado, y de los que se ocupan de ellos.

Y esta comisión..., yo quiero tranquilizarles, en el sentido de que nos han dicho: «Bueno, esperamos que esta comisión se lo tome en serio, su trabajo, ¿no?» Efectivamente, somos todos conscientes de la seriedad de este trabajo, de qué supone ocuparnos de las personas mayores, porque cada vez vamos a ser más. Entonces, ya como mínimo esto se lo ha de plantear..., la sociedad ya se lo plantea, pues mucho más la política. Hay el compromiso de todos los grupos de ponernos manos a la obra y buscar cómo se puede mejorar todo este sistema de atención a las personas mayores.

Yo quería preguntarle a la señora Motos..., antes, cuando la he ido a saludar, le he preguntado: «En estos momentos, ¿cómo tenemos el tema del convenio?» Porque no podemos olvidar que el convenio de aplicación al sector de personas que cuidan a personas mayores o que están en residencias, bueno, está pendiente de negociación, y es la base..., o sea, el sueldo que pone en el convenio es la base de todo. Entonces, quisiera saber, si están en negociación de un convenio propio de aquí de Cataluña, en qué situación está.

Dos: ¿cómo piensa que repercutirá el aumento del salario mínimo interprofesional? Claro, teóricamente tendría que mejorar las condiciones salariales de todos los trabajadores, no solo de aquellos que perciben el salario mínimo, pero bueno... Porque, además, en muchos casos el salario estaba rayando casi lo que se ha establecido de salario mínimo.

Luego, quería decirle cómo cree que han repercutido todos los recortes que se han venido practicando desde el año 2010 hasta el 2017 –o el 2018, es igual, lo extiendo–..., todos estos recortes, todos estos sueldos congelados, sobre una base que ya era justa, ¿cómo han repercutido en la atención de las personas mayores? ¿Cómo han repercutido en los usuarios de los distintos servicios sociales de los que usted tiene experiencia? También creo que a todos nos gustaría saberlo. Y la importancia que tiene toda la regulación laboral.

Por otra parte, hacer una pregunta respecto, también, a establecimientos donde se atiende a personas mayores: ¿qué opina de los servicios de la inspección? Usted ha dicho que hacía falta más inspección. ¿Ha notado un incremento este último año en la inspección de estos centros? Queríamos saber un poco sus experiencias.

Nada más. Y muchísimas gracias.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyora De Rivera. Ara té la paraula el diputat Raúl Moreno, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, vicepresidenta. Primer de tot, agrair la presència dels sindicats en aquesta Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran. D'entrada, jo crec que tots han fet una anàlisi molt general però a la

vegada molt acurada dels temes que més preocupen en aquests moments, que, a més a més, són temes recurrents, que en aquest Parlament n'hem parlat moltes vegades. Parlen vostès de la situació d'execució de la Llei de dependència a Catalunya, que és la pitjor, ho miris com ho miris, de tot Espanya: des del punt de vista de la gent en llista d'espera, d'atencions, etcètera, també de les situacions de la salut, de la política de residències, no?

Tot això jo crec que amaga una mica –ho deia també la senyora Motos– la incapacitat que ha tingut en aquest cas el Govern –o també el país, perquè aquest és un tema molt més complicat– de poder veure què és el que passarà amb la gent gran els propers anys. Es produeix una situació d'envelliment; d'aquí possiblement a vint anys el nostre sistema residencial i el nostre sistema de cura de la gent gran estaran absolutament col·lapsats, més del que ho estan ara. I, per tant, quines són les propostes que des del Govern, des dels poders públics, es fan per canviar el model.

O sigui, no podem atendre les situacions de cura de gent gran, amb el sistema que tenim actualment de places residencials; no podrà ser, és impossible. De fet, tot i que ens poséssim demà a fer cent places noves cada mes, seria impossible arribar a aquesta situació, no? I, per tant, tot sembla indicar que haurem de buscar un sistema més de cura a la llar, de cura al propi domicili, i, per tant, de com dotem els domicilis dels recursos tècnics i dels recursos humans per tal de que la gent pugui romandre a casa seva durant tot el temps possible, fins que el seu estat de salut no faci, diguem-ne, necessari que vagin a alguns altres recursos socio-sanitaris o residencials, no?

Per tant, jo crec que aquest és el gran tema, com ens ho farem els propers anys. Però, mentre arriba això, i mentre es modifica el mateix sistema, és veritat que hi han altres demandes molt més concretes, que vostès n'han fet esment, no?

Voldria saber la seva opinió o aprofundir més sobre els temes de maltractaments i de solitud. És a dir, es calcula que a Catalunya hi han 150.000 persones que viuen soles, fonamentalment dones de més de setanta-cinc, vuitanta anys, i, més enllà del treball que poden fer entitats com Amics de la Gent Gran o fins i tot alguns serveis que poden prestar alguns ajuntaments, per part del Govern de la Generalitat no hi ha cap recurs específic més enllà de dinars en companyia en una residència amb tres o quatre places, cosetes molt puntuals, però no s'estan posant, diguem-ne, polítiques molt concretes per a aquest tipus de situacions. I, per tant, vostès, què consideren que podríem fer amb aquest tipus de persones? Hem de tenir en compte que, per exemple en temes de maltractament –que això vostès sí que ho han tocat–, tenim un protocol d'actuació de maltractaments que és de l'any 2012 i tenim el pla de seguretat caducat. Per tant, aquesta és la situació que tenim en aquests moments al Govern, no?

Nosaltres, també, de cara al proper Ple, que serà..., bé, com ara ho tenim una mica així, que anem suspenent plens i tal, em sembla que serà l'última setmana d'aquest mes..., es veurà la moció que presenta el nostre grup parlamentari arran de la interpel·lació que vam fer en el darrer Ple sobre la situació de les residències i la gent gran a Catalunya. I aquí sí que nosaltres intentarem que els grups aprovin mesures de tipus..., doncs, augmentar les prestacions vinculades a la residència, que es renovi el pla contra els maltractaments, que es renovi també el pla de seguretat caducat, que es tiri endavant la Llei de la gent gran, que és un compromís d'aquest Govern de fa aproximadament..., de l'any 2016, si no ho recordo malament, i encara no en tenim cap més informació.

I, fonamentalment, els temes que vostès han parlat, com deia abans, jo crec que són els que configuren l'agenda des del punt de vista de l'acció amb la gent gran.

Quatre preguntes: les llanço i qui vulgui o qui pugui respondre, doncs, que ho faci. Quins són els mecanismes que tenen vostès de coordinació amb el Govern com a sindicats o com a representants de la gent gran amb els sindicats? És a dir, parlen habitualment amb el Govern? Amb qui? En quin fòrum? De quina manera? Com es

trasllada això? Ho dic perquè, clar, és fonamental que hi hagi en tot cas contacte i que hi hagin propostes concretes, que vostès les tenen, les han explicat; però, això, com es tradueix en polítiques concretes?

I, segon, si no hi hagués cap tipus de mecanisme, quin mecanisme podem fer? Perquè existeix el Consell de la Gent Gran, però tinc la sensació moltes vegades de que aquest Consell de la Gent Gran es reuneix un cop l'any, fa un congrés, etcètera, fa una sèrie de recomanacions, però poc s'avança, amb aquest tipus de model, no?

Quina seria la seva prioritització? És a dir, està clar que..., ja ens agradaria que poguéssim resoldre tots els problemes d'una tacada, però això no serà, no? Per tant, des del punt de vista de les necessitats, què és el que és més urgent? Els temes relacionats amb dependència i salut? Els temes relacionats amb maltractament i soledat? És a dir, quina prioritització farien vostès en aquests moments de quin és el tema que amb més rapidesa hem d'intentar atacar?

Si, com a sindicats, vostès tenen previst portar aquestes reivindicacions al carrer, i, per tant, fer-les visibles, de quina manera?: si de manera conjunta, si tenen algun calendari o no, o si tenen capacitat d'organitzar-se respecte a poder reivindicar els drets dels que vostès representen.

I, finalment, què opinen de la renda garantida de ciutadania, que estableix un complement a les pensions, i que en aquests moments les dades que ens aporta la Generalitat són, bé, que són poques, les persones que se n'han pogut beneficiar. Si han pogut fer vostès algun tipus de campanya específica per als pensionistes, no de PNCs, perquè en aquest cas sí que hi ha encara algun problema per fer-les compatibles, però sí d'altres pensions contributives, i com està funcionant això, o si és una cosa desconeguda –que crec que va per aquí– per a la gran majoria de la població que té pensions i que no les pot complementar amb la renda garantida de ciutadania.

I acabo. Avui és un dia, a més a més, especial, perquè moltes d'aquestes reivindicacions de les que vostès parlen serà impossible –impossible– fer-les com a mínim durant aquest any, no només perquè avui no s'han aprovat els pressupostos generals de l'Estat, que eren objectivament bons per a Catalunya i per escometre moltes d'aquestes polítiques, sinó perquè segurament tampoc hi hauran pressupostos a la Generalitat de Catalunya. I, per tant, serà un altre any perdut, des del punt de vista legislatiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gracias, señor Moreno. Tiene la palabra la señora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Sí, la veritat és que avui és bastant difícil intentar ser constructiu, ja els ho dic. És molt decebedor pensar que, per exemple, algunes de les coses que ens estan posant com a realitats vigents per a la gent gran a Catalunya i com a reptes també per a la gent gran com a país, doncs, avui algunes d'aquestes podien millorar, no?, podien arreglar-se parcialment, com a mínim, a partir d'uns pressupostos generals de l'Estat, que eliminaven el copagament sanitari per a les pensions més baixes, que incrementaven un 60 per cent la despesa en dependència o que recuperaven les quotes socials per a les cuidadores no professionals, no? Alguns dels temes, alguns dels moltíssims que anaven lligats a aquests pressupostos i que avui s'han tombat al Congrés dels Diputats.

I, evidentment, sempre –segur– podien ser molt millorables, però evidentment eren molt millors que els que tenim vigents, que són els del Partit Popular. I, per tant, no es pot ser gaire optimista. També perquè, com bé deia ara el portaveu socialista, això vol dir que tampoc hi haurà pressupostos a la Generalitat. I, per tant, moltes de les coses que estem plantejant en aquest Parlament els grups de l'oposició, doncs, difícilment seran viables aquest any –en això també som realistes–, perquè no hi hauran uns pressupostos, i, per tant, serà complicat.

Bé, sigui com sigui, això no vol dir que no seguim lluitant i no seguim batallant. Al proper Ple també hi haurà una moció del meu grup parlamentari en què, entre altres coses –bàsicament sobre les prioritats pressupostàries que nosaltres plantejem per al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies–..., i, entre altres coses, una era un element de més pressupost per a renda garantida de ciutadania, que també –també– afecta la gent gran, i especialment temes de dependència, que eren importants, no? Perquè, més enllà de l'increment necessari pressupostari des de l'Estat, també cal un increment pressupostari des de la Generalitat; perquè, si no, no s'entén –també tenint en compte les retallades des d'aquí– que Catalunya estigui a la cua de les comunitats autònomes d'Espanya en temes de dependència.

Estem a la cua en places de residència, i el que tenim de notícies per part del Govern de la Generalitat del que plantejaven com a pressupostos per a aquest any era no només seguir posant zero euros per construir noves places de residència, sinó, a més, passar a zero euros també en concertació de places de residència, i, per tant, que aquest any es creessin zero places de residència noves. I, per tant, no només no reduïrem el temps d'espera de la llista de la gent en llista d'espera, sinó que l'incrementarem.

I, evidentment, la població més gran de seixanta-cinc anys, més gran de vuitanta anys, va incrementant-se; la població amb necessitats de serveis de dependència va incrementant-se, i la població que d'aquests serveis de dependència el que necessita és una plaça de residència va incrementant-se, i està en graus de dependència més greus, i, per tant, ho viu amb molta més dificultat, no només aquella persona, sinó tot el seu entorn familiar.

Això..., disculpin el missatge tan negatiu, però és que tot això és el que pesa al darrere del que nosaltres podem estar fent ara mateix, i és molt negre. Per tant, els engresco a que seguim lluitant tots plegats, vull dir, vostès des dels sindicats i nosaltres des de l'oposició.

Això no fa que no haguem d'estar plantejant –que és el que des d'aquesta comissió tenim com a objectiu– no només quines són les realitats d'ara, sinó quins són els reptes de demà. I els reptes de demà està clar que són –perquè ja són realitats d'ara–, per a la gent gran, la garantia de la suficiència econòmica, la lluita contra la desigualtat, la lluita contra la pobresa –especialment en les dones més grans– i les noves lluites que haurem de tenir en aquests temes de la suficiència econòmica quan aquesta gent que durant els últims anys s'ha quedat sense feina a certes edats laborals arribi a la jubilació amb pensions de misèria. A més, ja veurem què passa, no?, amb el sistema de pensions.

Per tant, hi haurà encara més gent gran més pobra els propers anys. O això ho anem preveient i hi anem posant alguna via de garantia de suficiència econòmica, o el problema que tindrem de pobresa en la gent gran, amb molta més gent gran, a més, els propers anys, serà molt greu.

Els reptes de la dependència: no només donar resposta a la situació actual, sinó el canvi del sistema, per fer un sistema més de promoció de l'autonomia personal, i, per tant, de suport a l'estada a la llar. Perquè això no només és millor per a les persones que s'ho poden permetre encara, durant els anys que es pugui, sinó que, a més, és quedar-te a la llar, és quedar-te al teu barri, és facilitar que hi pugui haver tota una tasca d'acció comunitària, i, per tant, de detecció d'aquesta solitud, dels problemes de salut, de possibles maltractaments, d'altres vulneracions de drets que es puguin estar patint, d'ajuda molt més efectiva i alhora molt més econòmica –si es vol mirar també així– a aquestes persones des d'una proximitat, perquè es poden utilitzar tots aquests recursos a què feia referència la senyora Motos amb més eficiència. Que ja existeixen, que s'han d'incrementar, però que ens permeten fer una bona tasca des de la proximitat.

I l'altre gran repte és el de la defensa dels drets de la gent gran, que potser no s'ha plantejat prou els darrers anys i que està clar que s'ha d'anar plantejant amb mol-

ta més contundència. Perquè són diferents dels drets d'altres col·lectius, els que són vulnerats, o són diferents les condicions en què s'ha d'atacar o atendre aquesta vulneració de drets, tant de maltractaments en general i de violència masclista i de garantia d'atenció a la diversitat de tot tipus –també la diversitat sexual– com de drets de participació, no? I tot això hauria de formar part d'una estratègia de país, de què fem per garantir la dignitat de la gent gran en el nostre país els propers anys, i, per tant, quins són aquests reptes.

Bé, en aquest sentit que els deia, com que està clar que vostès ja han posat el focus tant en aquests reptes de dependència com de lluita contra les desigualtats, no?, els voldria, si de cas, instar..., si volen afegir alguna cosa més en aquesta vesant dels drets.

La presidenta

Señora Ribas...

Marta Ribas Frías

Acabo, presidenta; disculpi, sé que m'estic allargant moltíssim. I re, posar-nos a la seva disposició per a qualsevol nou trasllat de les seves lluites al Parlament que puguem fer.

La presidenta

A continuación tiene la palabra la señora Najat Driouech Ben Moussa, por el Grup Parlamentari Republicà.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Primer de tot, agrair la presència i la participació avui tant dels membres que formen part de Comissions Obreres com d'UGT. I també comunicar..., igual que els altres companys han lamentat segons quines situacions, doncs, jo lamento que avui estiguem en un dia trist, més que res perquè s'estan jutjant els nostres representants polítics, la presidenta Carme Forcadell i la resta dels membres de l'antic Govern.

Dit això, jo voldria enllaçar la meua intervenció agafant la idea que vostè, senyor Gómez, ha comentat, la reivindicació de la tasca que ha fet la gent gran en la contribució del sistema del benestar. I tant –i tant–, la gent gran d'aquest país ha fet possible que tinguem aquest sistema de benestar, i no ho hauríem d'oblidar mai. No hauríem d'oblidar mai que gràcies a l'esforç que vostès van fer tenim el sistema, tenim, diguem-ne, el que estem gaudint nosaltres, d'alguna manera. Que podria ser millor? Segur –segur–, això no ho discutim, però gràcies al vostre esforç i al vostre sacrifici tenim avui el sistema de benestar que tenim.

Vostès han dit –i això ho diuen les mateixes estadístiques– que el 20 per cent de la població són persones que corresponen al col·lectiu de gent gran. És una part molt important de la ciutadania. I nosaltres, com a Grup Republicà, no només pel cens electoral, com bé vostè ha comentat, senyor Pla, la tenim en compte, sinó que l'hem de tenir en compte sempre, perquè vostès són el pilar d'aquesta societat, no perquè siguin només al cens electoral. I a les nostres polítiques hi són.

Però, tot i així, vostès han explicat aquí..., d'alguna manera han anat reivindicant, com és lògic, diferents mancances. El tema de prestacions: és cert, hauríem de ser capaços de millorar les prestacions de la gent gran, només faltaria. Hauríem de poder, sobretot, com ha comentat també la meua companya Marta Ribas..., les dones, que sovint moltes no van ser assalariades oficialment, i actualment són elles les que estan en aquest llinar de pobresa, no?

A més a més, vostès han parlat de les empreses i dels professionals que es dediquen a l'atenció de les persones segurament en residències, centres de dia, que són, diguem-ne, les persones ja dependents. És cert, molts són professionals. Però jo li voldria llançar una pregunta: no estaria bé, senyora Motos, que poguéssim també anar cap a poder professionalitzar potser aquesta tasca del cuidador que tenim? Te-

nim molts cuidadors en els domicilis, molts en situació irregular, és a dir que no estan contractats; molts són dones, dones d'origen immigrant, i inclús són internes, moltes. No seria millor potser, diguem-ne, treballar tots junts per, d'alguna manera, garantir aquesta cura? Segurament millorant la formació professional d'aquestes dones –parlo en femení perquè la majoria són dones, no?–, perquè l'objectiu final també hauria de ser que la persona gran pugui estar el màxim temps possible a casa seva, no?, i això crec que... I estic d'acord amb vostè que s'han de millorar les condicions laborals de les residències, però també potser hauríem d'anar cap a la professionalització, una mica més, de la figura del cuidador.

Vostès –tots dos– han coincidit i han parlat del tema del maltractament. Cert, el maltractament a la gent gran és una realitat, tot i que jo no dispo de dades. Voldria preguntar-los..., no sé si vostès disposen de dades o d'algun informe; si ens ho poden dir després, jo els estaria molt agraïda. Però, a més a més, jo no només parlaria de maltractament, sinó inclús de negligència: de la negligència per part dels familiars, de les persones de les quals estan a càrrec, diguem-ne, la gent gran, i inclús de negligències a nivell d'institucions. També són aspectes que penso que hauríem d'anar treballant per minimitzar-los, com a mínim detectar-los i denunciar-los, no?

Vostès han reivindicat que la salut... Si no estic equivocada, senyor Gómez, vostè ha dit que a partir de les retallades..., ha afectat la seva salut, la salut de la gent gran, i també les seves famílies. Voldria, si és possible, que em pogués precisar una mica més a què es refereix exactament.

I, dit això, més d'un compareixent ha comentat que li agradaria molt que aquesta comissió tingués alguna utilitat. Mirin, si nosaltres estem aquí i hem constituït aquesta comissió és perquè creiem que hi trobarem una utilitat i creiem que ha d'aver-hi un resultat que ha de ser productiu, i ha de ser un resultat de qualitat que ha d'impactar directament en la millora de la vida de la gent gran.

Moltes gràcies. I espero que em puguin respondre a les preguntes.

La presidenta

Gracias, diputada. Tienen turno de contestación los comparecientes, muy breve, porque ya tenemos aquí a los siguientes comparecientes. Si les parece, vamos por el orden tal y como han intervenido, ahora el turno de réplica igual. Tienen tres minutos para contestar, si lo necesitan.

Ramon Pla Marco

Bé, molt breu. La nostra opció d'atenció a la gent gran és prioritàriament donar suport i donar servei, lògicament, a l'estada a la llar, eh?, com deia la senyora Marta. És on hi ha més confort, més suport, i diuen estudis recents que incrementa la felicitat, trobar-s'hi i fer activitats de tipus social.

La segona cosa és el tema de mecanismes de coordinació amb el Govern, que plantejava el senyor diputat. Nosaltres fa uns tres anys, per tot això de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, vam anar a veure la consellera de Benestar Social i Família, que era la senyora Neus Munté, i ens va dir que no podia pujar això, perquè això representava em sembla que ens va dir 1.000 milions d'euros a l'any i ella no tenia pressupost per a això, que anéssim a la conselleria d'Economia. Vam anar a la conselleria d'Economia; no ens va rebre el conseller, ens va rebre un altre càrrec, i, bé, ens va..., en fi, tot i que estan prohibides a Catalunya les curses de braus, ens va torear una mica, no?

I la tercera cosa que volia dir és que, bé, en el tema de la dependència hi ha una qüestió global, de fons, que ens hem de plantejar tots, perquè tots serem gent gran si no ens quedem pel camí: si augmenta l'esperança de vida, en aquests moments que no hi ha suficient atenció per cobrir les necessitats bàsiques que tenim la gent gran, això anirà agreujant-se, eh? Només dir que en aquests moments els catalans de més de vuitanta anys són 460.473, és a dir, una quantitat molt important. Una gent en

què a partir d'això, dels vuitanta anys, el tema de l'assistència, de la dependència i tot això, ja comença a ser una mica preocupant.

Res més. Li dono la paraula a la companya i després als companys.

La presidenta

Gràcies, senyor Pla. Senyora Motos.

Helena Motos Hervás

Bé. Quant al tema laboral, que és la primera pregunta que se'ns ha fet, no sé si recorden que es va fer un manifest el juliol passat, després hi va haver el tema de la consellera Bassa... Bé, ens hem tornat a asseure. Sembla que hi ha voluntat..., no diners, però sembla que hi ha voluntat d'intentar fer un marc de conveni, si més no català. Sí que és veritat que, si no hi ha pressupostos i tal i no hi ha diners, a veure, és un brindis al sol. Totes les parts estem d'acord, tant el que serien patronals com sindicats, en que en funció del que puguem negociar, doncs..., encara que sigui per un any, però que d'alguna manera ja el tinguem aquí a Catalunya i el puguem fer.

Perquè l'esperança del que hi ha a l'estatal, doncs, la veritat és que és terrible. Continua perpetuant la precarietat, continua infravalorant sobretot la dona, la persona cuidadora..., perdoneu-me, però jo no parlo mai de cuidadors, que sí que ho són, però són tècnics de grau mitjà. Ens hem dedicat tots aquestos anys des de l'any..., em sembla que des de l'any 2008, 2009, quan aquestes persones van a buscar feina, a demanar la titulació. Per tant, vam dir: «Bé, perfecte: davant d'Europa ja tenim un sector professionalitzat», i ara és el que deia: estem fent passos enrere en lloc de, per exemple, poder promocionar la formació dual, que estaria molt bé. Estaria molt bé, i també permetria a les empreses veure aquelles persones que realment tenen vocació o aquelles persones, com va passar a l'època de crisi, que et venien i que volien fer un curs de 360 hores, doncs..., un senyor que es dedicava a ser guixaire. I, home, era legítim, perquè d'alguna manera havia de donar menjar a casa seva, però era una feina que no l'interessava en absolut. I amb alguna persona ha sortit molt bé, i en altres casos ha sigut caòtic.

Per tant, per favor, és importantíssim professionalitzar. Penseu que deixem els nostres pares, les nostres persones grans, soles –al torn de nit i tot això estan sols–..., per detectar si empitjoren, si hi ha algun tipus de problema tan emocional com físic. Perquè descuidem molt la part emocional, i penseu que és molt molt important, i, si no, sempre dic el mateix, fem l'exercici de posar-mos al seu lloc.

Per tant, esperances en la possibilitat de conveni, totes. Mos hem donat presència per tindre la propera reunió el mes de març amb el conseller, i aquí realment se farà la foto de si realment tenim possibilitats o no de fer alguna cosa. Perquè també és cert que tenim ara mateix uns treballadors i unes residències vip, que són les de gestió directa de l'Administració, i després en tenim unes altres de gestió indirecta, a part de les mercantils, fundacions, etcètera. La diferència entre les de gestió indirecta i les directes i la resta és terrible, inclús en les ràtios.

Per tant, a veure, hem de ser una mica equitatius per a tot. I, si no, doncs, les que..., en lloc de fer gestió indirecta, que creïn una empresa pública i que siguin de gestió pública, totes aquests residències, i, així, que el marge que hi pugui haver de benefici vagi directament a reinversions i a millores de qualitat, ja no sols de conveni col·lectiu, sinó també de condicions en què estan els avis, una cosa tan «tonta» com el tipus de llit, una cosa tan «tonta» –que no és «tonta», eh?, dic «tonta» però no és «tonta», eh?– com el tipus de les grues més modernes, coses que fan la feina més fàcil. Perquè també..., són dones, i la majoria estan destrossades, tenen l'esquena completament destrossada i les espatlles completament destrossades, de bellugar càrregues contínuament.

I heu dit una realitat, i sobretot aquí a Barcelona: la majoria de treballadors del sector de residències..., treballadors informals de la llar que estan contractats com a treballadores de la llar, i realment són cuidadors, sense cap tipus de vegades de for-

mació, amb tota la bona voluntat del món, però no està gota controlat, eh? Aquest sector aquí no està gota controlat. Ara se me n'ha anat el sant al cel... *(Pausa.)* Bé, és igual, no sé què anava a dir, he perdut el fil.

Bé, això, el que anava a dir..., heu dit una cosa, que era el tema del domicili. És l'ideal, l'ideal és l'atenció al domicili. Penseu que també..., jo he parlat d'unitats de convivència; jo no he parlat de macroresidències, jo he parlat d'unitats de convivència. És el més semblant a un domicili. És que potser cal una mica bellugar-mos per allí per veure gent que potser li ha donat més tómb al cap o que ha tingut més possibilitats de posar més diners damunt la taula.

Llavors, la llar és l'ideal, però penseu que moltes vegades estem parlant d'una persona sola en una llar, i l'has de deixar sola a la nit; persones que comencen a perdre i ja tenen algun trastorn cognitiu, que és quan cauen del llit, quan s'aixequen despistats a la nit –perquè moltes prenen medicació i tal– i es trenquen els malucs, no sé què... I això..., gastem molt més, realment. Però el que passa és que, clar, l'Administració departamentalitza: salut és un pressupost, tal és un altre pressupost. Però si tu sumes quan algú cau a casa, se trenca el maluc, l'has de portar a l'hospital, el sociosanitari, el quiròfan o no sé què..., bé, clar, si es mor no passa re, perquè la despesa és breu –és així–, però, si no, la despesa es multiplica, perquè és molt més car.

Per tant, el domicili arribarà un moment que ja no podrà..., si no és compartit, si no és un domicili compartit..., tenint en compte que les persones que treballin en unitats de convivència o domicilis compartits ha de ser gent molt molt molt més preparada, inclús, perquè, primer, l'atenció és integral, i no són família –no oblideu que, a més, no són família–, i els conflictes que es puguin donar entre aquestes persones –pel sentit de propietat, perquè es tornen malpensats...– són molt importants.

Per tant, no és que no sigui possible, que sí que és possible, però s'ha de fer bé. S'ha de fer bé per garantir realment que no hi hagin maltractaments; inclús a vegades entre ells se barallen, se peguen, se mosseguen, no sé què... Bé, tot això. Per tant, sí, el que no poden acabar sent són macroresidències en pla hospitalari, institucionalitzades completament i sense cap mena de llibertat i tal.

Llavors, les condicions laborals..., si no milloren, no professionalitzarem el sector. Estem en un bucle: les treballadores marxen, es belluguen, i la gent jove no es queda al sector, i la gent gran s'està acabant, perquè, clar, ja passa o a jubilar-se o a entrar al sector. Per tant, tenim un problema greu. I la solució no és fer cursos de tres-centes i escaig hores, eh? Penseu que estem parlant d'una atenció integral no sobre el paper, sinó real, i això és molt important.

La presidenta

Gràcies, senyora Motos. És que anem molt malament de temps. Volen intervenir, els seus companys? *(Veus de fons.)* Sí, molt bé. Molt bé, endavant.

Manel Gómez Ramírez

D'acord. Jo, després del que he sentit dir a les diputades i al company diputat, em quedo molt preocupat. Perquè, clar, tot el que estem parlant aquest any, després del que ha passat aquest dematí..., doncs adeu, molt bones; ja podríem plegar la comissió. És que he quedat de pedra, perquè és que no aconseguirem absolutament res. L'única manera –que això no ens ho faran parar– és que estiguem al carrer dia rere dia, i així estarem.

I a la companya que m'ha preguntat allò, el motiu de que la gent gran jubilada, que està cada vegada pitjor..., és que no solament aquesta pensió és per a ells, no: és per cuidar els seus fills, els seus nets i, «si m'apures», fins i tot el veí. I aquest és el problema.

Gràcies, res més.

La presidenta

Gràcies, senyor Gómez. Senyor Cepero, vol dir alguna cosa?

Florencio Cepero Hernández

Sí, molt breu. Aviam, pregunten què es pot fer o quins problemes hi han, més aviat. I, mirin, jo dic que aquí tots som persones, no hi ha cap extraterrestre, amb la qual cosa els problemes que hi han els sabem tots. I hi ha una cosa que és molt senzilla, que és que el que fa falta és finançament.

O sigui, aquí podem dir que farem més residències, que si els cuidadors..., que tot són molt bones idees, però si no hi ha finançament, si no hi han diners, ja podem dir el que vulguem. Podem posar la solució que vulguem, que si no hi ha finançament no es pot fer res, i el futur és negre, com hem dit.

Nosaltres, com a sindicalistes i gent social, el que farem és continuar al carrer per demanar solucions. I vosaltres, els polítics, sou els que heu de posar-vos les piles i buscar els diners on sigui.

Gràcies.

La presidenta

Doncs suspenem la comissió uns minuts per acomiadar els compareixents, i començarem amb les següents compareixences.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut i es reprèn a tres quarts de cinc i deu minuts.

La presidenta

Bona tarda a tothom.

Compareixença d'una representació de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya

357-00277/12

En primer lloc, agrair la compareixença de vostès a aquesta comissió. És la primera sessió en la que es fan compareixences, i la seva compareixença ens va semblar important, molt adient, per la temàtica de la comissió, que és un estudi de les polítiques per al millorament de la qualitat de vida de la gent gran.

En primer lloc tindrà la paraula el senyor Josep Carné, de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya, FATEC.

Josep Carné i Teixidó (president de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya)

Bona tarda, il·lustre presidenta. Diputats, diputades, companys de FATEC que m'acompanyeu...

La presidenta

Senyor Carné, dispensi'm. Tenim deu minuts per compareixent.

Josep Carné i Teixidó

La citació ens marca quinze minuts.

La presidenta

Quinze minuts? Sí? (*Veus de fons.*) Doncs quinze minuts. Si vostès hi tenen quinze minuts, vostès parlaran quinze minuts.

Josep Carné i Teixidó

És el que ens van assignar. Quan vam rebre la citació ens marcaven que teníem..., almenys a la meua citació hi posava quinze minuts. (*Veus de fons.*) Sí, començo? (*Veus de fons.*) Molt bé.

Doncs en primer lloc vull agrair, en nom de la FATEC, la distinció que ens fan de donar-nos veu en aquesta comissió, per la qual cosa esperem que el que venim a explicar sigui d'interès per a vostès, com ho serà per a nosaltres rebre els seus comentaris, si així ho consideren oportú.

Per als que no coneixen la FATEC, és una entitat creada fa trenta-sis anys, formada per voluntaris, amb l'objectiu de crear accions i activitats per a la promoció de la gent gran davant la societat i de lluitar perquè es creïn lleis i polítiques que ens permetin viure i envellir amb dignitat. Representa els casals i llars de jubilats de Catalunya i entitats de gent gran que s'hagin afiliat amb nosaltres, i actualment engloba al voltant de cinc-centes entitats amb més de 300.000 socis. A més, formem part d'altres entitats a nivell local, nacional o estatal i internacional.

I, encara que sigui una obvietat, vull recordar que actualment una cinquena part de la població té més de seixanta-cinc anys. I el grup de persones de més de vuitanta anys està creixent a un ritme més ràpid que el de qualsevol altre grup d'edat; s'espera que el 2080 haurà passat del 5,5 al 12,7 de la població. Per tant, és evident que estem en una societat que està envellint o que és envellida, ja.

Des de la FATEC promulguem que homes i dones grans tenim els mateixos drets i deures que qualsevol ciutadà, i no reclamem drets específics o nous, ja que volem ser considerats com a ciutadans normals. L'únic que ens diferencia és que som persones d'edat, amb unes necessitats diferents de qualsevol altre grup d'edat. Però la realitat és que ens trobem amb desigualtats sistemàtiques i estructurals a l'envellir, i la manca de visibilitat crea barreres per a la igualtat i la plena satisfacció dels drets humans.

Aquestes barreres són les que demanem que siguin abordades adequadament, i que nosaltres hem seleccionat en aquests set punts.

U: reclamar que s'enforteixin els drets de les persones grans a través de la lluita contra l'edatisme o la discriminació per edat. Observem que la societat en general i les seves institucions en particular sostenen actituds discriminatòries vers les persones grans. Ens trobem amb lleis, polítiques i pràctiques que reflecteixen prejudicis per motius d'edat, ja que desprioritzen, són indiferents o fins i tot exclouen les persones d'edat. Es poden trobar en el sistema legal, en els mitjans de comunicació, en la prestació d'atenció a la salut i en l'economia, entre altres moltes àrees. L'edatisme recull imatges negatives de l'envelliment, ja que és habitual que en els debats, projeccions econòmiques, informes, marcs de polítiques i els mitjans de comunicació se'ns presenti com una càrrega o com uns simples consumidors de serveis. Aquests estereotips passen per alt les nombroses contribucions que aporta la gent gran a la societat, i no hi veiem respostes que solucionin les necessitats de la població gran d'una manera efectiva.

Dos: demanar que es garanteixi un enfocament del cicle vital en l'àmbit laboral. És evident que les persones grans ja estem fora de l'àmbit laboral, però creiem que és necessari que s'adopti una directiva ambiciosa sobre la conciliació laboral i familiar, ja que els grans, com a cuidadors dels nostres nets i persones dependents, entre altres, en formem part i volem que se'ns tingui presents en el moment de la presa de decisions. Demanem que es garanteixi l'accés a la prestació de pensions, assegurança per malaltia i prestacions per atur a les persones cuidadores no professionals que han hagut de deixar el mercat laboral. A tot Europa entre el 70 i el 90 per cent dels cuidadors informals són familiars, i la majoria, dones de més de cinquanta-cinc anys. És necessari valorar les capacitats i el coneixement de les persones grans i promoure la interacció, la cooperació, la transferència de coneixement i la solidaritat entre generacions.

Tres: garantir pensions adequades i ingressos suficients a la vellesa. Demanem que des d'aquest Parlament s'insti el Govern de l'Estat que adopti una directiva marc sobre renda bàsica adequada per viure amb dignitat, que garanteixi la suficiència econòmica de les pensions tal com estableix la Constitució, per protegir eficaçment el risc de caure en el llindar de la pobresa, com també que s'abordi una estratègia per tancar la bretxa de gènere en les pensions i tenir garantida la seva indexació d'acord amb l'IPC.

Per altra banda, és necessari que s'adopti una iniciativa legal per proporcionar accés universal i igualitari als drets de protecció social, com l'atenció mèdica de qualitat, la renda bàsica de ciutadania i tots els serveis que s'identifiquen com a necessaris, i que es proporcioni una xarxa de seguretat efectiva. La renda garantida de ciutadania neix per garantir que tots els ciutadans de Catalunya puguin fer-se càrrec de les despeses essencials, i ens preguntem: s'ha fet tot el necessari perquè també les persones grans hi puguem accedir?

Quatre: protegir el dret de viure i envellir amb dignitat a través d'un sistema de salut centrat en la persona. Davant l'increment de la longevitat, sovint ens preguntem: tenim assegurats els serveis de cura especialitzada en els àmbits preventiu, curatiu i pal·liatiu? Per això demanem tenir garantit de manera efectiva el dret a una atenció que sigui assequible i de qualitat, que permeti a les persones grans viure amb dignitat i mantenir-nos independents i autònoms per participar plenament a la comunitat. Per tant, necessitem que el sistema de salut de Catalunya tingui una especial cura de les atencions mèdiques, els temps d'espera, l'accés a totes les prestacions, transports gratuïts a actes mèdics i una adequació justa al copagament.

Els maltractaments a les persones grans darrerament són un tema de debat polític i social, però creiem que no sabem ni quina és la dimensió del problema ni com ho viuen les persones afectades, perquè moltes ho viuen en silenci i són invisibles davant la societat. Demanem lleis i polítiques que ens permetin garantir que les persones grans estiguem lliures d'abús, assetjament i abandonament. Per tant, s'han de posar en marxa uns protocols que siguin efectius, amb capacitat i preparats per donar a conèixer, detectar i combatre el maltractament, amb indicacions explícites de com s'ha d'actuar en cada cas en funció del tipus de maltractament, ja sigui físic, econòmic, psíquic, de gènere, etcètera. També han d'estar concebuts per permetre denunciar-ho fàcilment i de manera que es protegeixi tant la víctima com la persona que denuncia l'abús.

També hem de tenir garantit que els serveis per a la gent gran que necessitem cures i assistència s'abordin de manera oportuna i flexible a les necessitats canviants de cada individu, respectant plenament la integritat personal amb l'objectiu de millorar la seva qualitat de vida. Els serveis han de tenir en compte les condicions de la persona en la seva vessant física, intel·lectual, cultural i social. Aquests han d'estar centrats en la persona i s'han d'organitzar a partir de les necessitats de la gent gran.

S'ha de respectar la lliure voluntat i elecció de vida de les persones tenint en compte les seves creences ètiques, religioses, condició sexual i el medi social de la persona gran.

La presidenta

Dispensi, senyor Carné. Vostè compartirà el temps de la intervenció amb el senyor Tubella?

Josep Carné i Teixidó

No.

La presidenta

No? Doncs..., és que són quinze minuts per entitat, eh?

Josep Carné i Teixidó

Per això parlo jo sol.

La presidenta

Ah, només parlarà vostè?

Josep Carné i Teixidó

Sí.

La presidenta

D'acord, perfecte. Gràcies.

Josep Carné i Teixidó

També s'han de tindre en compte els seus desitjos i necessitats.

Punt cinc: garantir l'envelliment actiu per promoure el benestar a qualsevol edat. És imprescindible promoure la salut física i mental de les persones grans, i un dels millors camins és la protecció del voluntariat. Per això humilment els volem demanar a vostès que treballin i ens donin suport en el reconeixement del voluntariat de les persones grans en totes les seves formes, i en reconèixer el seu valor com a intrínsec en l'envelliment actiu a l'efecte de fomentar una major solidaritat entre generacions.

Per tant, és necessari implantar programes d'envelliment centrats en l'activitat i en la qualitat de vida –com ja s'està fent en alguns països com el Regne Unit o Finlàndia– per canviar el paradigma de l'envelliment actiu i saludable i per afegir-hi el concepte de socialment productiu. En definitiva, iniciar la potenciació de la cultura de l'envelliment amb polítiques i programes efectius ben modulats.

Reclamem als representants de les nostres cambres legislatives que promoguin iniciatives parlamentàries que comportin poder disposar de normatives legals necessàries per garantir una cartera de serveis mínima, promoure la formació continuada, facilitar l'aprenentatge de les TIC i endegar polítiques actives que permetin avaluar el valor econòmic del voluntariat de les persones grans. Sens dubte, tenir un envelliment actiu ens ajudarà a la lluita contra la solitud no volguda, una altra xacra de la gent gran que afecta sobretot dones vídues o persones que han perdut un ésser estimat.

Demanem polítiques per a la correcta integració de les persones grans novvingudes perquè s'integrin en els centres de la gent gran de tot el territori a fi d'obtenir una bona socialització i comprensió entre les diferents cultures.

Punt sis: permetre l'accés universal als béns, l'habitatge i els serveis de les persones grans. A les persones d'edat, a mesura que anem envellint, ens preocupa –i molt– com podrà ser el nostre final, i ens fa por haver d'acabar sent un dependent. I ens preguntem: què passarà quan jo no em podré valer per mi mateix? La societat em podrà garantir l'assistència que em farà falta? La percepció que tenim com a resposta és que no ho tenim garantit: uns diuen que la culpa és de l'Estat; els altres, que és un problema intern de la comunitat autònoma. I mentrestant, nosaltres, al mig, sense solucions. I és trist haver de constatar que si tinc diners ho podré solucionar anant a un centre residencial privat, i, si no, tinc molts números per morir-me en una llista d'espera.

Per tant, les autoritats han d'assegurar que el servei ha d'estar disponible en tota la seva gamma, amb capacitat i cobertura geogràfica, ha de ser de fàcil accés, econòmicament assequible, complet i continuat.

També l'habitatge és un tema que ens preocupa, ja que moltes persones grans tenen problemes per poder viure en un habitatge digne. Per tant, és necessari poder comptar amb un finançament públic per fer front a aquesta necessitat, ja que un habitatge en condicions pot ajudar a anar cap a una vida independent a la llar. Però ens trobem que amb els problemes de pensions baixes i l'augment dels costos de lloguer s'està incrementant el risc d'exclusió de l'habitatge, on són moltes les llars de gent gran que no són capaces de mantenir-se adequadament calentes a un cost raonable i que han d'elegir entre escalfar-se o menjar, perquè no estan en condicions de pagar-ne els costos. I creiem que està en mans dels dirigents polítics trobar-hi una solució.

I punt set: apoderar les persones grans perquè participin plenament en la vida social, cultural i democràtica. És necessari que s'incloguin les persones grans en el diàleg civil sobre el desenvolupament sostenible i la transmissió intergeneracional de coneixements, de valor i de cultura. Des de l'esfera política cal encoratjar, impulsar i animar les persones grans a participar com a candidats i candidates a les eleccions legislatives. Millor que ningú som els que coneixem les necessitats d'aquesta cinquena part de la població, i, a més, representem un percentatge molt elevat de vots.

Volem aprofitar per demanar el reconeixement i el suport pel treball que realitzen les persones grans voluntàries i el suport efectiu a través d'una bona programació i un finançament adequat que permeti desenvolupar la feina que fan aquests voluntaris i valorar tot el que aporten a la societat, en especial a les generacions més joves.

Com a resum i conclusions de tot el que he exposat, els presentem un recull de propostes que sotmetem la seva consideració.

Millorar i potenciar fórmules que ens permetin tenir una millor informació per accedir i, si cal, reclamar els drets de la gent gran. Volem estar presents per aportar la nostra veu en els processos de presa de decisions de tot el que ens afecta.

Sobre el sistema de salut, a part de les atencions mèdiques i temps d'espera, tenir accés a totes les prestacions, transports gratuïts, adequació del copagament, més metges geriàtrics, més dentistes i alguna altra especialització.

Assegurar que la Llei de dependència sigui eficient i arribi a tothom, i el reconeixement del valor dels cuidadors familiars perquè obtinguin la llicència i l'ajut econòmic corresponent.

Millorar i actualitzar les prestacions complementàries a les pensions dels no contributius i a les vídues. Instar l'Estat a una adequada indexació de les pensions a fi de mantenir el nivell de vida. Aplicar mesures compensatòries a les dones que arriben a la jubilació amb una protecció social insuficient.

Trencar els estereotips de com veuen els mitjans de comunicació les persones grans.

Ajudar a millorar l'accessibilitat als edificis, a l'entorn, als mitjans de transport, l'adequació a la llar, i poder anar per la vorera amb seguretat.

Una lluita potent contra el maltractament de les persones grans, l'aïllament, el desnonament i la pobresa energètica.

Que els catalans puguem gaudir dels mateixos drets i beneficis que altres comunitats autònomes en el moment de fer la declaració de la renda.

La implementació de polítiques i programes destinats a enfortir la promoció i protecció de les persones d'edat, i que des de totes les administracions públiques s'hi involucrin «en sèrio» a fi de potenciar el voluntariat i aportar recursos econòmics i suports necessaris perquè entitats com ara la nostra puguem portar a terme les nostres activitats.

I per concloure, il·lustres diputades i diputats, permetin-me una reflexió. En la realitat de les persones grans, que sovint es descriu com a privilegiada, el que observem és que les altes taxes de pobresa entre la gent gran s'incrementen, i les estratègies que s'apliquen per resoldre-ho són retallades i mesures d'austeritat que van en detriment dels objectius socials; no entenem que aquest sigui el camí. Però també voldria transmetre no sé si un somni o un desig: a la gent gran ens agradaria pensar que davant tenim uns governants que estan treballant per portar-nos cap a un futur ple d'esperança, potenciant l'estat del benestar, que ens permetrà viure i envellir amb dignitat. Perquè els grans creiem que existeix un món ple de noves oportunitats que volem visualitzar com a aprofitables.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Carné.

Compareixença d'una representació de la Plataforma Unitària de la Gent Gran

357-00278/12

A continuació té la paraula, per la Plataforma Unitària de la Gent Gran, el senyor Josep Guinot i Mauchan. I el senyor Juan Alamillo..., hi és? (*Veus de fons.*)

Josep Guinot i Mauchan (coordinador de la Plataforma Unitària de la Gent Gran)

No. El Juan Alamillo s'ha disculpat, i, per tant... Jo no afegiré el seu temps. (*L'orador riu.*)

La presidenta

No, no; a veure...

Josep Guinot i Mauchan

No, no, que penso ser breu.

La presidenta

Gràcies.

Josep Guinot i Mauchan

Senyora presidenta de la comissió, membres de la Mesa, senyores i senyores diputats, representants dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, en primer lloc, agrair-los aquesta convocatòria i la intenció manifestada en aquest enunciat: «millorament de la qualitat de vida de la gent gran» del nostre país.

La nostra plataforma agrupa entitats de gent gran de Catalunya, federacions de jubilats i pensionistes de les principals centrals sindicals, l'Associació Ciutadana pels Drets de les Dones, la Coordinadora Nacional de Jubilats i Pensionistes de Catalunya, la Federació Catalana de la Unió Democràtica de Pensionistes i diferents entitats territorials de pensionistes i jubilats. Ens vàrem organitzar a partir del Consell Nacional de la Gent Gran de Catalunya i concretament el dia 25 de febrer de l'any 2013, amb motiu de les injustes retallades que els governs, tant de l'Estat com de Catalunya, ens estaven aplicant basant-se en la mal anomenada «crisi».

L'enunciat de mancances que fèiem l'any 2012..., en repetir-les avui veiem reflectida la situació actual. Denunciàvem el 2012, fa set anys: pensions, llistes d'espera, insuficiència en serveis socials, aplicació de la Llei de dependència, copagaments sanitaris, actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, maltractaments, hipoteques, tarifes de l'energia, estafes bancàries, *mobbing*, etcètera.

Citava abans que la plataforma s'havia iniciat a l'ombra del Consell Nacional de la Gent Gran de Catalunya. Aquest consell, com sabeu, convoca cada quatre anys el Congrés Nacional de la Gent Gran de Catalunya. Des de l'octubre de 1990, data del primer congrés, se n'han realitzat set: els anys 90, 93, 98, 2002, 2006, 2010 i 2014. Sembla que aquest any 2019, a l'octubre, es convocarà, si encara no s'ha fet, el vuitè congrés, que tocava l'any passat.

Bé, doncs, en aquests congressos s'han debatut una pila de ponències, normalment tres en cada convocatòria, que figuren en el servei informàtic del Parlament –«Família i vellesa», «Recursos per a garantir a la persona gran una millora de la qualitat de vida mentre visqui en el seu domicili», «Aportació de la gent gran a la construcció del país», «El procés de convivència intergeneracional», «Els casals de la gent gran», «Valors i canvis socials amb relació a les persones grans», «Establir unes noves relacions intergeneracionals a través del foment de l'associacionisme i del voluntariat», «Afavorir el coneixement i les noves tecnologies entre la gent gran», «Abordar una reformulació de l'actual concepte de treball remunerat com a valor principal d'autoestima i de reconeixement social», «Un país per a tothom», «L'aportació de la gent gran a la perspectiva del nou mil·lenni», «La qualitat de vida en el marc de la societat del benestar», «La qualitat de vida de la gent

gran», «L'atenció a la gent gran», «Civisme i participació», «El paper actiu de les persones grans en la societat», «Un compromís de futur», «Drets i deures de la gent gran», «Per un envelliment digne i responsable», «Participació de la gent gran», «Pobresa i exclusió social», «Polítiques d'envelliment actiu», «Persona, societat i benestar», «La Catalunya del futur»–, un total de vint documents en els quals es detallen i s'especifiquen totes i cadascuna de les mancances que la gent gran de Catalunya considera importants afrontar. Potser encara s'hi podran afegir les dues o tres que conformaran les ponències d'aquest vuitè congrés d'aquest octubre.

En repassar-les, vostès poden trobar matèria més que suficient per millorar la qualitat de vida de la gent gran de Catalunya. En començar els agraiïa la creació d'aquesta comissió d'estudi, ja que el gran problema que tenim sobre aquestes vint ponències és el seu seguiment i el seu acompliment.

I una cosa, per acabar. En llegir els annexos publicats en aquesta comissió, llegeixo: «Àmbits. La comissió té per objecte estudiar les mesures, les polítiques i els canvis legislatius necessaris per abordar els problemes del col·lectiu de la gent gran, analitzar el tractament dels problemes de la gent gran en altres regions comparables i donar veu al sector de la gent gran.» A títol de petit recordatori, dir-los que en aquest Parlament de Catalunya cada any, excepte aquells en què hi havia congrés, es celebrava el Dia de la Gent Gran, en un acte dins de l'hemicicle, anomenat Ple de l'experiència; fa temps que no se'n celebra cap.

Tenia previst deixar-ho aquí, però voldria, només a títol de resum, fer una petita reflexió. El gran problema que tenim en el nostre país i probablement en molts altres països és com es reparteix la riquesa. Jo de vegades, quan escolto –i ja n'he escoltat unes quantes, a la meua vida– iniciatives vers la gent gran, em pregunto, amb un mur d'esperança que no sigui cert, si això és una vàlvula d'escapament que se'n posa perquè diguem la nostra i ho deixem córrer.

I us deia això: el gran problema del nostre país i de molts països és com es reparteix la riquesa. Aquí a Espanya o a Catalunya, mentre hi hagi el volum que hi ha de corrupció, d'evasió fiscal, de pressupostos..., que es gastin tants diners en la branca militar... I em pregunto per què: perquè ho diu Trump, que és el principal fabricant d'armes? Ens ennuolen la vista per no triar entre pa o armes. I això que sembla tan simple i tan reivindicatiu és el gran fons de l'assumpte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Guinot.

Compareixença d'una representació del Consell de la Gent Gran de Catalunya

357-00315/12

A continuació té la paraula, en nom del Consell de la Gent Gran de Catalunya, qui vulgui començar primer, o la senyora Mas o el senyor Muntaner. *(Veus de fons.)* En principi es partiran el temps, no? *(Veus de fons.)* Gràcies.

Mercè Mas Quintana (membre de la Comissió Executiva del Consell de la Gent Gran de Catalunya)

Bona tarda, senyora il·lustre presidenta i membres de la comissió. Moltes gràcies per haver-nos convidat, sobretot tenint en compte que voldria dir que en la primera meitat d'aquesta sessió m'he sentit absolutament invisible, i, a més, incapaç de pronunciar paraula. Perquè resulta que ens han contemplat, a la gent gran, no només les que..., com jo, que ja en tinc vuitanta-set i estic en el sobreenvelliment, sinó a tots els que han complert ja els seixanta-cinc, com a persones només susceptibles de rebre serveis, com a subjectes passius, i no com a persones que som, amb capa-

citats de participar no només en el benestar de la nostra societat, sinó també en el nostre propi.

Bé, aquí a mi em tocava..., el company Guinot ha explicat, en la seva part, moltes coses del nostre consell, però a mi m'agradaria que a tothom li quedés clar. Durant la Transició les persones que havien sigut molt reivindicatives i havien treballat per la reivindicació dels drets de tota la ciutadania..., s'han anat fent grans, ens hem anat fent molt grans, i han centrat les seves ànsies de reivindicació en els drets de les persones grans. Va començar, cap a finals dels anys setanta, a haver-hi associacions de persones grans, casals, cooperatives, associacions de jubilats i pensionistes, etcètera. Van fer uns quants consells, unes quantes activitats, inclús el de Barcelona va fer tres congressos, però no s'havia fet res a nivell de Catalunya.

L'any 90 la Generalitat va establir el pla integral de la vellesa del 1990, i en aquest pla es deia que es volia sentir, que era important sentir la veu i les reivindicacions de les persones grans. I per això en aquest mateix 1990 es va convocar el I Congrés de la Gent Gran de Catalunya. Després, amb motiu de que l'any 93 va ser l'any de les persones grans i de les relacions intergeneracionals, es va considerar oportú celebrar el segon. I com que en aquest segon ja vam fer quaranta-set acords, alguns dels que ha anomenat aquí el company Guinot, es va veure que es necessitava fer-ne un seguiment, i es va nomenar una comissió de seguiment per veure si realment aquests acords es complien o no. I, de fet, aquesta comissió va anar fent aquest seguiment.

Després es va convocar un tercer congrés –ho vam anar fent regularment. I al tercer congrés vam veure que aquesta comissió intercongressos no tenia entitat jurídica i que necessitàvem tenir una entitat jurídica. I, per tant, es va acordar crear el Consell de la Gent Gran de Catalunya, cosa que va ser publicada al DOGC l'any 91. S'ha de tenir en compte que no som el primer consell de comunitats a Espanya, perquè el d'Aragó, per exemple, era molt anterior al nostre, i altres de la resta d'Europa. Bé, vam anar fent congressos.

Bé, explicar com estem constituïts. El congrés està format per catorze representants dels consells consultius de gent gran de tots els consells comarcals de Catalunya, catorze representants de les entitats de gent gran més representatives, dos representants dels dos sindicats amb més implantació, sis persones grans considerades expertes en el tema de la vellesa i els que havien sigut els presidents dels congressos anteriors.

Dintre del treball..., el consell es reuneix –el company no ho té clar–..., almenys l'executiva es reuneix un cop al mes i cada vegada que es necessari. Últimament, amb motiu del vuitè congrés –que sí, que ja està convocat–, ens hem de reunir bastant més. I el plenari es reuneix com a mínim també un cop cada trimestre, és a dir, quatre vegades l'any.

Bé, al llarg del desenvolupament de la nostra història, els nostres congressos han sigut cada vegada més participatius. En el primer congrés ens van donar unes ponències fetes, a les que vam presentar després objeccions o les vam acceptar. En canvi, en els congressos més recents hem sigut nosaltres els que hem decidit quins temes s'hi havien de parlar i com ho volíem presentar. Crec que és important que tinguem en compte això, que la gent gran hi som i hi volem ser, que tenim quelcom a fer, que hem de participar en la millora de la qualitat de vida, que hi tenim un paper.

Parlem molt de que la meitat de la gent de més de vuitanta anys té un cert nivell de dependència, però no parlem de que la meitat de la gent de més de vuitanta anys, com el meu cas, no tenim un nivell important de dependència.

Moltes gràcies. I passo la veu al meu company.

La presidenta

Gràcies, senyora Mas. Té la paraula el senyor Josep Muntaner.

Josep Muntaner Vidal (president de la Comissió Executiva del Consell de la Gent Gran de Catalunya)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, molt bona tarda a totes i a tots. Vull que les meves primeres paraules siguin d'agraïment a aquest Parlament per la constitució de la Comissió d'Estudi de les Polítiques per al Millorament de la Qualitat de Vida de la Gent Gran per tal de, com se'ns indicava en el full de comunicació d'aquesta compareixença, en primer lloc, abordar els problemes reals de les persones grans i analitzar el tractament d'aquests problemes, i, en segon lloc, donar-nos veu. Em fixo de manera especial en aquest segon objectiu: donar-nos veu.

Val a dir que els objectius que busca aquesta comissió els considerem importants i transcendents, i esperem –ho han dit abans els compareixents anteriors– que no es quedi en un simple enunciat de bones intencions; esperem que no sigui així.

Després de la breu exposició i de la claredat, com sempre, de la meva benvolguda companya Mercè Mas, sobre què és el Consell de la Gent Gran de Catalunya, voldria afegir-hi una cosa, i és que el paper que fins ara ha desenvolupat el Consell de la Gent Gran de Catalunya respecte a la incidència en el pla de govern en matèries de polítiques de les persones grans, tot i que es tracta d'una de les seves funcions pròpies, podríem dir que no ha estat pas massa important; no ha estat massa important ni massa destacat.

Però ara voldria fer unes reflexions: que consideressin com està canviant, com ha canviat la generació actual i com caminem cap a una nova longevitat, la qual cosa ens demana nous plantejaments i nous reptes. La nova generació de persones grans, els que ens movem entre els seixanta-cinc i vuitanta anys, presenta unes característiques diferencials importants respecte a les generacions anteriors: és més nombrosa, està més ben formada, ha viscut una carrera laboral llarga, gaudeix d'un millor estat de salut, té una font d'ingressos fonamental –que són les pensions– i té una esperança de vida raonablement considerable, ja que els nascuts el 2016..., sembla, doncs, que la seva esperança de vida es situa als vuitanta-tres anys –vuitanta-sis si s'és dona, vuitanta si s'és home.

A la major part d'Europa hem construït el que s'anomena «estat del benestar», és a dir, sanitat i ensenyament públics, gratuïts i de qualitat, pensions dignes i ajuts a la dependència per a les persones que perden independència personal. Però avui encara estem immersos en una brutal crisi econòmica que començava el 2008, que a Catalunya i a Espanya ha deixat molta gent a l'atur, i en què la majoria de la població hem perdut poder adquisitiu mentre els poders econòmics i les grans fortunes s'han enriquit cada vegada més.

Les dues reformes laborals recents han generalitzat el treball precari, els baixos salaris i l'adveniment dels acomiadaments. Han abaixat els sous i, per tant, les cotitzacions socials de treballadors i empresaris que afectaran demà les seves pensions i que avui estan afectant les nostres. A Catalunya i a Espanya s'han retallat els recursos en la sanitat pública, en l'educació i en la dependència. Avui cal fer cua per anar a visitar el metge de capçalera, i augmenten constantment les llistes d'espera per als especialistes per a proves de diagnòsi i per a intervencions.

Les retallades de la dependència tant del Govern d'Espanya com del de Catalunya deixen sense l'assistència necessària moltes persones. Manquen encara moltes residències públiques i centres de dia, també al món rural. Al món rural fa vuit o deu anys es va posar en marxa un pla experimental d'equipaments, que es diuen SAIARs, que penso –jo, que conec bastant el món rural– que són una bona sortida per als pobles petits. Però resulta que amb aquests vuit o deu anys d'existència, si les meves dades són certes, s'ha aconseguit posar en marxa una vint o vint-i-cinc SAIARs a tot Catalunya; podem veure que això, si ho comparem amb la quantitat de pobles que conformen Catalunya, és un nombre insignificant.

Les persones grans hem hagut de fer front amb les nostres pensions a les necessitats dels nostres fills, afectats laboralment i econòmicament per la crisi. Dic una dada, perquè és important –ja s’ha dit aquí dues o tres vegades, la repeteixo–: les persones de més de seixanta-cinc anys a Catalunya i a Espanya som el 20 per cent, som una quantitat important de població. Hi han estudis estadístics que ens diuen que el 2031 –o sigui, ja– serem el 25,6 per cent de la població, més de la quarta part de la població. Reclamem, doncs, tenir el lloc que ens toca en aquesta societat, que nosaltres, amb el nostre treball individual i col·lectiu, de tota la vida, hem anant construïnt.

I és que la societat actual no té en compte ni considera l’experiència acumulada per les persones grans, i podríem afirmar que ens té quasi marginats a l’hora de prendre decisions importants a diferents nivells. No es pot oblidar que la nostra generació ha viscut canvis transcendentals en diferents aspectes vitals –tecnològics, econòmics, socials– i ha tingut una capacitat d’adaptació extraordinària. No es pot oblidar que som una generació de guerra i/o postguerra, amb totes les mancances que això comporta, i que ha estat capaç de desenvolupar i avançar amb valors importants –treball, esforç, empenya, formació continuada, democràcia– per adaptar-se als nous reptes. I tenim la voluntat i l’obligació que tota aquesta experiència acumulada en camps diversos sigui transmesa a les noves generacions.

Ara acabem d’iniciar, com comentava la meua companya fa un moment, el treball del VIII Congrés Nacional del Consell de la Gent Gran de Catalunya, i estem a la fase precongressual. En aquesta fase es tracta de treballar les dues ponències que aquest any posem en marxa: una repeteix el llistat que deia el company Guinot, ja es veu que fa uns anys es va parlar d’això, són els drets i deures, els drets i deures de les persones grans, que pensem que és molt importants destacar-los en aquests moments, i també una altra, que té a veure amb com afrontar el nou envelliment de les persones grans.

Per tant, aquestes dues ponències seran treballades al llarg d’aquest any. I volem que sigui un espai per debatre amb tranquil·litat i rigor sobre aquests i altres temes que ens afecten. Hem de ser capaços de poder-ho discutir en el conjunt del territori català i recollir les opinions de les persones grans tant de la Catalunya urbana com de la rural, amb problemes comuns però també amb problemes específics, fruit de la seva posició geogràfica i del diferent desenvolupament econòmic i territorial.

Per tant, en acabar aquest congrés, que serà el 25 d’octubre, la fase congressual, tindrem una bona radiografia de quins són els principals problemes i necessitats de les persones grans sota l’òptica de les persones grans –sota l’òptica de les persones grans–, i això considero que és molt important. I en el manifest que s’aprovarà hi constaran els acords del vuitè congrés que voldríem que tinguessin en compte, que tinguéssiu vosaltres en compte, dins dels treballs d’aquesta comissió, atès que encaixen plenament en un dels seus objectius, com és –ho he dit al començament– abordar els problemes reals de les persones grans i analitzar el tractament d’aquests problemes.

Tindrem, doncs, una bona font d’informació, el 25 d’octubre. Demanem que ho tingueu en compte.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Muntaner. A continuació passaré la paraula als diputats perquè puguin fer preguntes sobre la seva compareixença. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbreno

Gracias, presidenta. Bueno, empiezo agradeciendo la comparecencia tanto de la FATEC como de los *diferentes consells de la gent gran*. Nosotros impulsamos esta comisión en el Parlament precisamente por lo que se ha comentado aquí, que nadie

mejor que las personas mayores para hablar de sus necesidades, de sus derechos y de los retos que tenemos en Cataluña con relación a las personas mayores.

Se han comentado muchos temas. Yo tuve la oportunidad de reunirme con la FATEC. Bueno, les quiero agradecer a todos su capacidad de empujarnos a las administraciones públicas, porque desde este trabajo que se hace en las entidades y en los *consells* participativos nos hacen llegar ustedes sus necesidades y hacen que desde este Parlament nos tengamos que poner, coloquialmente, las pilas para presentar iniciativas con relación a sus necesidades y para controlar qué está haciendo el Govern con las políticas de personas mayores.

Pensamos que esta comisión era muy necesaria, igual que está la Comisión de Juventud o la Comisión de Infancia. Hemos conseguido que se realice una comisión de estudio. Nos hubiera gustado otro tipo de comisión, pero, bueno, podremos elaborar un informe que presentaremos al Govern en forma de peticiones, y queríamos saber su opinión, porque ustedes tienen una visión transversal desde las diferentes entidades y *consells participatius*, y esa visión es necesaria para realizar, como he dicho, peticiones al Govern. También tenemos la posibilidad, desde los grupos parlamentarios, de hacer modificaciones, de presentar enmiendas al presupuesto, que esperamos que se debatan, y aquí también podemos presentar sus peticiones en concreto.

Con relación a la FATEC, bueno, pues, se ha hablado de las necesidades que tienen las personas mayores; de que la pirámide está cada vez más invertida; de que tenemos necesidades actualmente, pero que llegaremos a tener una sobredimensión, desde nuestro punto de vista, de estas necesidades con relación a muchos temas. Se ha hablado de falta de recursos, de recortes, de falta de pisos, de falta de políticas para fomentar la actividad de personas mayores, que son muy necesarias para garantizar la calidad de vida de las personas mayores el mayor tiempo posible. Quiero decirles que, desde nuestro grupo parlamentario, hemos impulsado tanto la comisión como diferentes iniciativas para el fomento de la actividad de las personas mayores para prevenir el Alzheimer y para muchos otros temas.

También se ha hablado, desde la FATEC, del tema de los estereotipos y el tratamiento que se hace en los medios de comunicación de todo el sector de las personas mayores. Pensamos que es necesaria concienciación social y que no se está realizando, igual que se reivindica en cuestiones de igualdad entre hombres y mujeres. La visibilización en los medios de comunicación de las personas mayores, pues, está actualmente pensamos que ausente.

Hay otro tipo de temas que se han comentado. Las dificultades en el sistema de salud; las dificultades son evidentes hacia todos los segmentos de edad y son muy importantes con relación a las personas mayores, porque estadísticamente, pues, acuden al médico con frecuencia. Y es necesario que se ofrezca este sistema de sanidad de calidad especialmente en esta etapa de la vida, en que realmente es muy necesario.

Se ha hablado de temas de maltrato infantil, de la silenciación con relación al maltrato infantil... –perdón, he dicho «infantil», es que estoy ya... (*l'oradora riu*)– con relación al maltrato de personas mayores. Es importante tener esta concienciación. Y quiero decirles que no tenemos datos con relación al maltrato a personas mayores. Nosotros creemos que es necesario encargar estudios o crear un observatorio para poder evaluar cuál es el impacto de este maltrato hacia las personas mayores. Si no tenemos datos, difícilmente podemos realizar políticas públicas.

Les queríamos preguntar en general si ustedes ven déficit de un marco normativo específico con relación a las personas mayores en Cataluña, o sea, un marco legislativo específico. Lo comento porque existe en otras comunidades autónomas y pensamos que en Cataluña también, desde nuestro punto de vista, sería muy necesario.

Se ha hablado de falta de viviendas. Nosotros estamos completamente de acuerdo. No existe dignidad sin tener..., bueno, existe dignidad, pero es necesaria una

vivienda para que las personas mayores tengan ese espacio de intimidad que necesitan.

Y luego se ha hablado de problemas de recortes –nosotros estamos muy concienciados–, desde 2010, de problemas con la Ley de dependencia. Quiero decirles que este es su espacio, que gracias por venir, y que esperamos que este espacio contribuya a la mejora de su calidad de vida, que para eso está.

Muchas gracias.

La presidenta

Gracias, diputada. A continuación tiene la palabra el señor Moreno, en representación del Partit Socialistes i Units per Avançar. Gràcies.

Raúl Moreno Montaña

Gracias, presidenta. Gràcies també als compareixents, a la FATEC, a la Plataforma Unitària de la Gent Gran i als representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya.

Vostès han parlat de molts temes també de manera molt transversal. No és la primera conversa que tenim amb alguns de vostès, i, per tant, jo crec que aquí el que d'alguna manera venen a reivindicar és que aquest concepte de la gent gran és prou ampli com perquè actuï en tots els àmbits de la vida diària, i no només en aquest àmbit residencial o assistencial al que normalment fem referència; segurament també, perquè és una qüestió, doncs, que afecta les persones que estan en unes condicions de salut més complicades, i, per tant, necessiten també la nostra atenció.

Però això no ha de treure que posem l'accent també en les polítiques de transport, en l'urbanisme accessible, en l'urbanisme també per a la gent gran, polítiques d'habitatge, d'accessibilitat en els habitatges –què fem amb aquelles persones grans que es queden soles en un quart sense ascensor, per exemple, quines són les polítiques d'habitatge adreçades a la gent gran–; en les polítiques de comunicació –com es dona visibilitat a la gent gran als mitjans de comunicació, que és una cosa que també sovint no passa molt–; en la formació, la necessitat de la constant formació de les persones independentment de la seva edat; en polítiques de participació activa, i jo..., en aquest cas, el nostre grup parlamentari farà tot el possible per recuperar aquest Ple de l'experiència, que jo crec que és fonamental, també, de cara a la mateixa participació de la gent gran en la vida parlamentària, no?

Alguns de vostès estaven en la compareixença d'abans, altres no, però jo en tot cas vull recalcar que..., en tot cas, celebrar que Ciutadans, doncs, pugui presentar esmenes als pressupostos de la Generalitat de Catalunya quan es presentin; ja m'hagués agradat que les haguessin presentat als pressupostos generals de l'Estat, que avui no s'han aprovat, entre altres, amb el seu vot en contra, perquè estaríem en una altra situació diferent pel que fa a la necessària inversió que necessita Catalunya per atendre algunes de les reivindicacions que vostès ens han fet.

Perquè quan parlem de dependència estem parlant de diners; perquè quan parlem de salut i de reduir les llistes d'espera estem parlant de diners; perquè quan parlem d'altres polítiques que tenen a veure amb maltractaments, amb solitud, amb serveis d'atenció domiciliària, estem parlant d'inversió i de diners. I, per tant, moltes de les coses que nosaltres puguem posar aquí sobre la taula, més enllà de les bones paraules, algun dia s'haurien de traduir en realitat, no?, i això, de moment, queda en *standby*.

El senyor Josep Carné parlava, entre moltes altres coses –i, a més a més, vull felicitar la feina i la tasca que fa la FATEC i com de bé i de fàcil ens ho posa, perquè sempre ens envien documents amb les reivindicacions concretes–..., parlava vostè del reconeixement al voluntariat de la gent gran. Per tant, a mi m'agradaria que pogués especificar una mica més com fem aquest reconeixement al voluntariat de la gent gran, que és necessari, o sigui, és necessari el reconeixement, però també posar

en valor com la gent gran participa de la vida cívica de les nostres ciutats i de quina manera consideren vostès que podem fer aquest reconeixement, no?

Per altra banda, la renda garantida de ciutadania també s'ha fet pensant en la gent gran, des del punt de vista de com complementem aquelles pensions que són més baixes. És veritat que després ens hem trobat problemes, doncs, com deien abans alguns dels representants dels sindicats, amb la complementarietat de la renda garantida amb les pensions no contributives, però no és res que no es pugui solucionar des del punt de vista del contacte entre governs. Però també traslladaria, des de les seves organitzacions, si s'ha donat a conèixer la possibilitat que té la gent gran d'accedir a aquesta renda garantida de ciutadania, no?

Sobre el maltractament sí que tenim dades. El maltractament..., ve per part de la conselleria d'Interior, amb un pla que ha caducat aquest any i amb un protocol de l'any 2012, com deia abans. I, per tant, el que hauríem de fer, i així ho demanarem al Govern en el Ple de finals d'aquest mes, és demanar que es renovin aquests plans.

Sobre la intervenció del senyor Guinot, però també ho faré ajuntant-ho amb la intervenció de la senyora Mas i del senyor Muntaner, sobre el Consell de la Gent Gran de Catalunya, no?..., és veritat que el Consell de la Gent Gran de Catalunya ha fet moltes propostes en cadascun dels seus congressos, i a nosaltres ens van molt bé, perquè anem una mica seguint quins són els compromisos i les reivindicacions per part de la gent gran, i és veritat que fa una fotografia molt real de què és el que està passant, moltes vegades coincident amb algunes de les realitats que nosaltres vivim. Per tant, felicitar-los també per aquesta part, no?; però quin ha estat el retorn d'aquestes recomanacions per part del Govern?

És a dir, les recomanacions es fan, però... Jo no ho conec –almenys jo, no sé si...–, però moltes vegades dona la sensació de que des de la recomanació de les resolucions del congrés fins a la realitat hi ha un biaix que no s'acaba de veure, no? Quins són els mecanismes de coordinació amb el Govern per tal de veure com s'acompleixen aquestes recomanacions perquè no quedin només en aquest congrés, en aquesta reunió interessant, també, de molta gent gran, que analitza quina és la seva situació; però, després, quina és la resposta per part del Govern, si hi ha algun tipus de contacte, de comissió, etcètera.

I acabo. Una pregunta al senyor Muntaner, que ho desconec: què són els SAIARs (*l'orador riu*), el projecte dels SAIARs? No ho conec, i, per tant, m'agradaria, si us plau, que ho pogués explicar breument per veure si, bé, es pot recuperar, de què es tracta.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula, per exposar les preguntes que tingui per fer, la senyora Marta Ribas. Gràcies.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Sí; bé, agrair-los la intervenció a tots tres. La veritat és que ha estat molt interessant. Crec que ha estat un gran encert començar aquesta primera sessió d'aquesta comissió amb la combinació de les dues primeres compareixences dels dos grans sindicats i d'aquestes tres grans plataformes, no?, entitats que ens fan aquesta visió generalista i molt complementària de quina és la realitat, i que a partir d'aquí anirem desgranant després temàticament en aquesta comissió amb moltíssimes més compareixences.

Evidentment, aquesta comissió és necessària, és important, perquè servirà per escoltar, des de moltes visions diferents, quines són les realitats i els reptes, especialment, i què hauríem, per tant, de plantejar-nos des d'aquesta comissió que cal traslladar a la resta del Parlament –a on pertoqui, a les altres comissions, als grups parlamentaris, al Ple que s'hagi de fer–, però en paral·lel s'han de fer coses, hem d'estar plantejant els reptes.

Nosaltres sempre som molt molt partidaris de que es faci planificació, de que es faci a partir d'escoltar tothom, però en paral·lel s'han d'anar fent avenços, i els avenços són pressupostos, i avui és un molt mal dia, perquè ens han tombat els pressupostos generals de l'Estat, en els quals algunes de les coses que vostès han dit com a realitats actuals, però també reptes, hi eren, i se'n va cada dia més lluny la possibilitat de que hi hagi uns pressupostos a Catalunya. I, per tant, les realitats d'avenços seran complicades.

Bé, grans reptes. Jo abans ja ho deia –ho dic perquè alguns de vostès ja hi eren, però altres no, però vull recordar-ho–: jo avui me'n vaig amb la sensació de que els grans reptes –ja més o menys anàvem amb aquesta sensació, però avui se'm reforça– són suficiència econòmica, promoció de l'autonomia amb una visió molt àmplia –entenent que això vol dir garanties d'habitatge digne, no?, de poder estar en comunitat, en la teva comunitat, per tant, de l'ajuda a poder estar en la teva llar, però també de tota la part de xarxa comunitària, que és important, i, per tant, aquí també hi ha tota una part de participació– i drets, no?, els drets de les persones grans, que són molt amplis, des de la participació i l'atenció a la diversitat –cada cop també més clara– fins a la lluita contra els maltractaments, etcètera.

Més o menys crec que en aquestes tres potes segurament embrancaríem tots els temes que ens han plantejat. I, per tant, bé, el nostre grup treballarà en aquest sentit, no?, enriquint-los per poder arribar a unes conclusions des d'aquesta comissió.

I només afegir dues cosetes: una, el tema de la prevenció dels maltractaments i de la lluita contra l'edatisme. A partir d'una reunió que havíem tingut amb la FATEC –ho dic més aviat pels altres grups parlamentaris–..., hi ha una resolució entrada pel nostre grup a la Comissió d'Afers Socials; espero que la puguem tractar amb «carinyo» tots plegats després, quan haguem de debatre-la.

I m'agradaria que, bé, aquesta feina precongessual que estant treballant des del Consell de la Gent Gran..., si hi ha elements amb què creuen que podem enriquir-nos mútuament des d'aquesta comissió cap a la part precongessual, però evidentment també a la inversa, sobretot a la inversa, doncs, que els anem creuant. Evidentment esperem els documents el 25 d'octubre, però crec que en el mentrestant, com que els «tempos» polítics –no sabem quant duren les legislatures ni quant temps tindrem aquesta comissió treballant–..., doncs, que en el mentrestant també puguem anar fent un *feedback*, perquè segurament aquests dos grans temes que tractaran en aquest congrés seran bàsics també per al que pugui treure de conclusions aquesta comissió.

La presidenta

Gràcies, senyora Ribas. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltes gràcies, presidenta. Primer de tot, voldria agrair a les tres entitats aquí presents les seves compareixences i la seva participació en aquesta comissió, i dir-los que tenen vostès raó: per parlar de qüestions de gent gran, hi han de ser les persones grans. Tenen tota la raó. Igual que quan s'ha de parlar de qüestions, per exemple, de diversitat cultural han d'haver-hi persones amb diversitat cultural.

Dit això, faré un breu repàs del..., intentaré ser breu, perquè crec que la majoria de les coses ja les han exposat els companys que m'han precedit, i aniré una mica intervenció per intervenció.

En primer lloc, la FATEC. Tenen raó, vostès, i hi coincidim plenament: necessitem el reconeixement de la gent gran, necessitem reconèixer i transferir aquest valor que aporta la gent gran. És un valor positiu, i crec sincerament que la nostra joventut s'ha de nodrir d'aquest valor. No podem permetre'ns el luxe que aquesta transferència de valor quedi trencada entre la seva generació i la gent jove.

I sobre el tema de voluntariat que vostè ha explicat, el meu company Moreno ja l'hi ha preguntat; era una pregunta que li volia fer, no cal que hi torni a insistir, suposo que ens ho explicarà.

Per un altre costat, vostè ens ha dit –a part de que això ja ho hem parlat–..., el tema del maltractament físic, psíquic, però és que vostè n'ha apuntat un altre, l'econòmic, un maltractament que malauradament molt no en parlem, però que existeix. Creiem que seria molt important poder-ho tenir en compte i articular totes les eines possibles per poder-lo detectar, denunciar i, per descomptat, també solucionar.

La participació de la gent gran. Vostè ha dit «participació de la gent gran a les eleccions» o de manera..., a nivell més polític. Però és que jo l'hi dic: la gent gran ha de participar en totes les esferes de la vida, de la societat. Vostès han d'estar a totes les esferes de la vida, perquè és l'única manera de que ens puguem nodrir del seu coneixement i del seu punt de vista, que també és important. Perquè els anteriors compareixents ja ens han dit que eren un 20 per cent, però és que a nosaltres ens és igual, que vostès siguin el 20 per cent; són una part molt important d'aquesta ciutadania que té un valor, i volem que aquest valor sigui real.

Trencar estereotips de la imatge que hi ha sobre la gent gran: tota la raó. Quan es construeixen estereotips..., malauradament a la societat sembla ser que la gent gran fa nosa. Tal com ha explicat la senyora Mercè Mas i s'ha pogut demostrar amb l'explicació o la compareixença dels companys dels sindicats, només hem parlat de la gent gran com a dependent, com a perceptora de recursos. No senyor, és que la gent gran també és part de la ciutadania i no fa nosa, suma, suma valor que hem d'intentar aprofitar i retornar a la societat, que molts ja ho feu.

El tema de la vulnerabilitat i les dones. Això ho han explicat les nostres companyes i hi estem totalment d'acord. Hi hem de posar èmfasi, hem de lluitar perquè les dones no només..., a les dones sembla ser que no només se'ns discrimina al llarg de la nostra vida, sinó que a la part final de la nostra vida també som discriminades. Crec que aquest és un repte que tenim pendent i que hauríem de treballar perquè almenys tinguin una part final de la seva vida, les dones, amb dignitat, no?, que la puguin viure amb dignitat.

La Plataforma Unitària de la Gent Gran. Vostès ens han parlat de diferents coses, no cal que les tornem a repetir, però hi ha un tema que jo penso que és molt important –jo l'he parlat amb la presidenta, perquè jo soc nova d'aquesta legislatura–: crec que seria molt interessant poder recuperar aquest Ple de l'experiència. No sé què és, intentaré investigar-ho. I, personalment, jo voldria estar amb vostès al ple i veure com és aquest Ple de l'experiència.

Respecte al Consell de la Gent Gran, estic totalment d'acord amb vostè: no només hem de parlar de la gent gran com a perceptors de recursos, sinó com a part activa. I prova d'això és que vostès estan aquí, i prova d'això és el Consell per la Gent Gran. Però una cosa que crec que és molt important..., tot i que ja ho ha preguntat el meu company, m'ha quedat a l'aire i ara ens ho explicarà, el tema de què són els SAIARs –suposo que deu tenir alguna relació amb el tema rural. I la meua pregunta seria: a part d'això, hi ha alguna altra experiència que ens puguin explicar referent a la gent gran que queda, en el tema relacionat amb el món rural, aïllada? Hi ha alguna experiència? M'agradaria molt que me la poguessin explicar.

I, per últim, voldria acabar dient que la societat ha de reconèixer el valor que aporten vostès, i nosaltres intentarem fer tot el possible perquè així sigui. Perquè no només han aportat treball, esforç, etcètera, és que han aportat molts altres valors que nosaltres hauríem de ser capaços de transformar en valors atractius perquè els nostres joves els puguin agafar i també fer-se'ls seus per tenir una millor societat.

Simplement és això. Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació tenen la paraula, un torn per entitat i cinc minuts, per contestar les preguntes que els han fet.

Josep Carné Teixidó

Bé; gràcies pels comentaris que ens han fet. Intentaré contestar o almenys explicar, en línies generals, el que hem parlat.

Crec que, en definitiva..., jo sempre, quan parlo de gent gran i què és el que pensem la gent gran, faig referència..., vostès potser són molt joves i no ho saben, però hi ha una cançó famosa que deia: «Tres cosas hay en la vida: salud, dinero y amor.» I això bàsicament és el que estem demanant les persones grans, que és el que valorem més, no?

Salut, per una banda: o sigui, tindre un sistema de salut que funcioni, que vagi bé, que ens doni resposta a les nostres necessitats, i crec que aquí no hi ha alguna cosa econòmica a posar-hi, o potser sí, però simplement és el tracte; *dinero*: doncs parlar de les pensions, com n'hem parlat, i *amor*, que és parlar de la dependència, de les cures que podem tenir, i parlar de maltractaments, etcètera. Per tant, aquests són els tres gran conceptes que nosaltres tenim.

La senyora Valencia ens ha preguntat: «I l'envelliment? Què hauríem de fer per l'envelliment actiu?» Creiem que..., i aquí se n'ha parlat, i sobretot la companya Mercè Mas ens ha explicat que ella té vuitanta i escaig (*veus de fons*), vuitanta-set, i que és una persona activa, però creiem que, a més a més, ho hem de potenciar, això. I, per tant, el que creiem és que s'han de crear lleis i polítiques que permetin que la gent gran puguem ser actius a la societat. I, a més a més, que es valori el retorn social que fem a la societat per fer aquest tipus d'activitat, que crec que no es valora prou. Habitualment, quan veus els mitjans de comunicació –i ara parlaré potser de com ens visualitzen–, quan parlen de la gent gran, parlen de pensions i parlen de malalties, però de poca cosa més. No hi ha aquesta necessitat o no hi ha aquest projecte de «i hem de fer alguna cosa més perquè la gent gran sigui activa».

I quin retorn social aportem? Sempre poso el mateix exemple. Jo soc avi, i tinc cura dels meus nets. Si jo no fes la feina que faig, d'avi, què haurien de fer els meus fills? Doncs haurien de contractar un cangur o una persona..., i això no està valorat enlloc. I qui diu això diu també la cura de persones dependents a través de familiars, com he dit, de persones que estan... Tot això no es valora. El valor que podem fer els que formem part d'entitats de voluntaris, com ho som nosaltres –la nostra entitat som voluntaris–... I, per tant, el que estem fent també és aportar un valor a la societat, i això veiem o ens pensem que no està prou reconegut.

Per tant, he portat aquest exemple de que tant al Regne Unit com a Finlàndia s'ha creat aquesta comissió ja dintre, parlamentària, per potenciar aquest..., i això no en costa, de diners, des del meu punt de vista –no ho sé–, no té a veure amb diners.

I el tema de maltractaments, és evident, hem parlat de dir..., com ens movem, quines xifres hi ha de maltractaments? No existeixen xifres de maltractaments. Agafes i veus qualsevol indicador de qualsevol país, i un dia, fent un resum, veiem que anaven des de l'1 fins al 17 per cent, les persones maltractades més grans de seixanta-cinc anys. On estem nosaltres? Estem a l'1?, estem al 15?, estem al 4?

És igual; el que passa és que sí que està en l'anonimat. Les persones grans no denunciem, o sigui, no denunciem, i no denunciem tampoc els que coneixen que hi ha algun tipus de maltractament. I aleshores, com deia la diputada d'Esquerra –no dic el seu nom perquè és molt complicat– (*veus de fons*), aleshores –no, el cognom, anava a dir–..., aleshores, clar, els tipus de maltractament..., hi ha maltractament econòmic, i aquest és molt important. I aquí..., buidar la cartera de la persona dependent és molt fàcil. Ve tant a través de..., sobretot, malauradament, ve sempre a través de familiars, i també, algunes vegades, és de temes de cuidadors, no?

Per tant, el que demanem és aquest reconeixement d'aquesta activitat que fem, això s'hauria de reconèixer. Quan, per exemple, veiem la gent gran..., i en poso un exemple i no sé si és el més encertat, però, quan veiem l'organigrama del Departament de Benestar, veiem que allà està la joventut però, en canvi, no està la gent gran. No sé per què, perquè som gent normal, i volem ser gent que no tenim..., no hem de ser diferents dels altres; com hem dit a la nostra exposició, volem ser persones normals. I aquí hi ha el tema de construir un marc legislatiu de... Però què hem de fer? No volem marcs legislatius i tal, sinó que volem solucions, volem que es treballi a favor d'aquest tipus de gent, no?

Bàsicament, sempre s'anava aquí: la participació, la vulnerabilitat de les dones... Nosaltres hem vist també que hi ha dones..., la dona gran, que a més a més ha estat treballant a la llar des de tota la vida..., aquesta és una dona que no es jubila mai. Té seixanta-cinc anys i no es jubila, perquè continua treballant a la llar, i té vuitanta-set anys i continua treballant a la llar. I aquesta no cobra cap tipus de remuneració de res, perquè no ha cotitzat el suficient durant la seva vida, perquè sempre s'ha dedicat a cuidar els seus fills o els seus pares. I això crec que s'ha de tindre també en consideració.

I, per tant, aquí entrem..., moltes vegades parlem no de maltractaments, sinó de pobresa infantil. La pobresa infantil, des del nostre punt de vista, no dic que no existeixi, clar que existeix, però ve com a conseqüència de la pobresa dels seus progenitors. I, per tant, quan parlem de pobresa infantil, sabem que no són ells, els qui tenen la pobresa, sinó que els que tenen la pobresa són els que venen al darrere. I les repercussions que té aquest tipus de pobresa són que estàs en una llar en què no estàs en condicions, que no tens recursos per poder-te pagar la llum, per poder escalfar casa teva de forma correcta, i, llavors, has de tindre opcions: o has d'escalfar o has de menjar o t'has de medicar, i has de fer coses d'aquest tipus.

I en el tema de salut crec que també aquests..., la qualitat és molt important, però també donar tot tipus de servei. I he posat..., per exemple, més metges geriàtrics. Sí que és cert que quan vas als centres d'atenció primària el que trobes sempre són persones grans, i estan atesos pel metge de família, i segur que estan molt ben atesos, però el que nosaltres reclamem és que hi hagi més metges geriàtrics, com també més assistències, perquè un dentista... Que jo sàpiga, no existeix la figura del dentista dintre de la medicina pública, i penseu que això costa molts diners, i les persones grans tenim problemes, perquè, evidentment, a mesura que anem passant aquesta longevitat, se'ns van desgastant les coses, de la mateixa manera que l'oïda, la vista, les dents i tal. Vull dir, aquí també hi hauríem de fer incidència. I això no crec que costi diners, és estructura; estructura, en tot cas, del Departament de Salut, no?

No sé si em deixo alguna cosa més que m'han comentat o que interessa que els contesti...

La presidenta

Gràcies, senyor Carné. A continuació..., la senyora Mas?

Mercè Mas Quintana

Sí. Jo volia contestar al diputat senyor Moreno sobre què en fèiem, d'aquestes conclusions. Bé, això depèn molt de les legislatures. És a dir, nosaltres després de cada congrés, fem unes graelles i diem: d'això, qui n'és responsable?, quan s'hauria d'aconseguir?, etcètera. I en algunes legislatures hem sigut rebuts pels corresponents consellers, ens han donat raó i ens han fet cas; en altres legislatures, doncs, no ha sigut igual, i, per tant, no hem pogut tenir aquest diàleg, que era molt important per nosaltres.

Després, un altre punt que jo considero que no..., bé, no ho han preguntat, però em permeto introduir-ho, i és: hem de tenir en compte, per una banda, que dels maltractaments mai n'aconseguirem de veritat les xifres, perquè jo, en la meua labor professional com a treballadora social, he tingut casos de persones que havien fet la denúncia de maltractament, inclús físic, d'un fill, i quan ha arribat el moment del

judici ho han negat. És molt difícil acusar un fill, és molt difícil acusar un familiar. I, per tant, els maltractaments moltes vegades són amagats.

Però hem de tenir en compte que els maltractaments tenen molta part de tot el que hem parlat avui, perquè no són una cosa aïllada. La persona que està en una situació de pobresa, en una «vivenda» precària, i té una persona amb alt nivell de dependència que ha de cuidar..., fàcilment es produeixen maltractaments. És a dir, aquest podríem dir que és un maltractament des de l'Administració pública, que si hagués aconseguit totes aquestes ajudes necessàries, potser aquest maltractament no s'hauria donat, eh?

I respecte al Ple de l'experiència, normalment ha sigut celebrat el Dia Internacional de la Gent Gran, que és l'1 d'octubre. Els dos anys..., tots sabem que les circumstàncies polítiques no han fet possible que això es pogués celebrar. En aquests plens de l'experiència..., normalment dues o tres ponències. Presentem els temes que pensem en aquell moment de manera unitària que són interessants de presentar en els representants polítics, i aquests ens donen resposta, però nosaltres no podem donar contrarresposta.

Bé, gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Mas.

Josep Muntaner Vidal

Continuo jo pel tema del Consell de la Gent Gran, potser? Els sembla bé? (*Veus de fons.*) Sí; d'acord, d'acord. No, molt sintèticament. Sobre els maltractaments, afegir una coseta només –se'n podria parlar moltíssim, no? Des del departament s'ha impulsat la creació de protocols d'actuació comarcal, i això realment cal reconèixer que és una cosa important per lluitar contra els maltractaments, no?, de tot tipus –de tot tipus.

El senyor Moreno m'ha preguntat què són els SAIARs. Bé, doncs, els SAIARs..., les sigles volen dir «servei d'atenció integral en l'àmbit rural»; dit en llenguatge més senzill, són centres de dia rurals. És a dir, a finals del tripartit es va posar en marxa aquest pla experimental i es van crear centres de dia al món rural, en pobles, doncs, inferiors a mil habitants o així sobretot, en el sentit de que no calia que tinguessin l'exigència que té un centre de dia normal, sinó que pogués donar els serveis bàsics a la gent gran d'aquella població.

Per exemple, doncs, els permet convida, els permet cuidar la salut, els permet viure i tindre una alimentació totalment equilibrada; els permet..., si algú té dificultats de dutxar-se, de neteja o així, allí tenen aquesta possibilitat; el servei de podologia, el servei de perruqueria, etcètera.

I, per altra banda, una cosa molt important: o sigui, aquest grup d'avis que viuen sols a casa –com a molt potser alguns van encara al bar a fer la botifarra, alguns potser no– tenen aquesta oportunitat d'ajuntar-se en aquests centres de dia rurals per, a més de fer tot això que he dit, també poder practicar..., fer tallers de memòria, tallers d'atenció, amb la qual cosa, doncs, és un servei fantàstic.

Aquesta experiència, de fet, no va tenir continuïtat, perquè..., i en aquests moments, que jo sàpiga, al Camp de Tarragona només hi ha un sol poble que tingui un SAIAR, i a les Terres de l'Ebre, tres, tres pobles que tenen SAIAR. Si no se n'han fet l'últim any, això és així, o sigui que... I en l'última oportunitat que vaig tenir, a l'aplec del Montseny, que vaig assistir-hi..., allí se'm va dir que el nombre de SAIARs a tot Catalunya era una vintena. Vull dir, clar, el nombre és insignificant, per la quantitat de població rural que hi ha per tot Catalunya. Per tant, penso que són centres de dia del món rural que cal reivindicar i que cal potenciar.

Se'ns ha preguntat també si hi havia, per part de la senyora Najat –ho dic bé? (*veus de fons*)–, alguna altra experiència en el món rural. La desconec –la desconec.

O sigui, penso que la més important i la més transcendent que s'ha fet des del departament ha sigut aquesta que he dit dels SAIARs. Ho desconec, si n'hi ha alguna altra.

(Veus de fons.) Bé, sí, també podria comentar això, és veritat, sí. Gràcies, senyor Guinot. Resulta que també un altre servei..., resulta que a la província de Tarragona s'ha posat en marxa un servei d'atenció..., és a dir, dels pobles van desapareixent les oficines bancàries –comencem-ho per aquí–, llavors, clar, la gent gran té un problema important. Aleshores, quina solució s'ha buscat? Doncs resulta que la Diputació de Tarragona, empesa pels ajuntaments de per allà..., s'ha aconseguit que es fes un conveni entre diputació, ajuntament i..., CaixaBank –CaixaBank, és clar, en aquest moment és l'entitat bancària que ho ha fet–, en el sentit de que posen un caixer automàtic al poble, i l'ajuntament ha de pagar uns dos-cents euros, aproximadament, i ha d'aportar un espai –l'espai ha de ser públic, això sí, que no hagi de pagar cap tipus de lloguer– que tingui punt de llum i telèfon. Amb aquestes condicions a la província de Tarragona se n'han posat, que jo en tingui coneixement en aquests moments, una vintena, i n'hi ha més demanda, i això seguirà augmentant.

Desconec si a Barcelona o a Lleida o a Girona existeix aquest tipus de servei. A Tarragona sí que és cert, i això em consta, perquè ho he viscut de prop. Podríem posar-ho, doncs, com una altra experiència important per a la gent gran, senyora Najat. Aquesta sí, me n'oblidava.

Després, també, la senyora Ribas –ho dic bé? *(veus de fons)*–..., doncs resulta que diu la documentació que es farà el 25 d'octubre; serà molt tard, ves a saber què haurà passat durant tot aquest temps. Jo dic que nosaltres d'aquí a dos, tres mesos tindrem ja material important, i si des d'aquesta comissió se'ns demanés al Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyora presidenta, que fem aportacions...

La presidenta

Sí.

Josep Muntaner Vidal

...nosaltres molt gustosament vindríem.

La presidenta

Doncs l'hi agraeixo, perquè ho pensava dir. Si vostès tenen material que pensen que podria ser important, quant a posicionaments o projectes, per a aquesta comissió, els preguem que..., si ens el fan arribar..., o avisen el gestor per *email* i ens el faran arribar. Li estarem molt agraïts.

Josep Muntaner Vidal

Ja l'hi dic, nosaltres en tres mesos tindrem ja coses importants, eh?, vull dir que... És clar, aleshores, seria important, però, més que fer arribar els papers, que poguéssim vindre nosaltres a explicar-ho. Això és el que demanaria jo.

La presidenta

Ho procurarem. Gràcies.

Mercè Mas Quintana

Sí, perdó, perquè m'atreveixo a afegir: és que tindrem els documents de base, però aquests documents de base s'han d'enviar per tot Catalunya perquè ens hi facin les esmenes corresponents, que acceptarem o no acceptarem, i si no han sigut acceptades i es mantenen es discutiran en el congrés.

La presidenta

Farem una programació especial de la comissió.

Gràcies.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i dos minuts.